

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 119

Izlazi srijedom

Zagreb, 25. svibnja 2011.

**Pobijedimo
- konačno -
troroge!**

Izdvajamo:

ZAŠTO JE MLADEN BAJIĆ FINANCIRAO SKRIVAČINU RADKA MLADIĆA?

Diana Majhen

**PODIVLJALI
PRAVEDNIK
JOSIPOVIĆ**

Don Ivan Grubišić

**HRVATSKOM
VLADAJU
IDIOTI**

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
96.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Prijaviti se možete na hitrozov hrvatska.uljudba@gmail.com

CRVENA PETOKRAKA ZVIJEZDA NA KAPAMA RADKA MLADIĆA I MLADENA BAJIĆA?

Konačno su ga ukebali.

Radka Mladića!

Nešto me ovo ime podsjeća ma izvjesnog Radi-
mira, ali o njemu drugom zgodom.

Eh, neka su. Kamo sreće i prije.

Jataci i jarani morali su, konačno, odsjeći ruku
koja ih je prokazivala.

Pred Europom! Za ostali časni svijet ih ionako
nije briga.

Kao prlja im tadić-josipovićevo novo ruho. Oki-
ćeno brošem spikerice iz Banskih dvora.

Da, ali ... skoro zaboravih. Prvi je u svijetu, na
čitavoj kugli zemaljskoj, vijest o uhićenju Rad-
ka Mladića, očito dobivenu od srbskih tajnih
službi, objavio Goran Malić iz "Jutarnjeg lis-
ta", novinar-posilni Ninoslava Pavića zv.
"Polet-ni boljševički metak".

Haaški sud godinama traži izručenje Radka
Mladića. Ništa. Nije ga čak, da toga krvnika
Radka Mladića, nije ga čak optužilo – dakle -
ni Državno odvjetništvo RH na čelu s Mlade-
nom Bajićem.

Zašto?

Nakon smrti izvornih vođa Tajnog komiteta,
kojega su – prema predsmrtnom svjedočenju
prof. dr. sc. Šime Đodana - činili: Dr Franjo
Tuđman, Ivica Račan, Josip Manolić, Josip
Boljkovac i Dr. Dušan Bilandžić, hrvatsko kor-
milo preuzima u svoje ruke Obnovljeni tajni
komitet, kojega danas čine: Franjo Gregurić,
Ante Todorčić, Vladimir Šeks, Mladen Bajić,
vica Todorčić, Jadranka Kosor i Božo Prka. Dro-
ga, banke, lova, psihostaljinizam, pljačka bra-
niteljskih fondova, ...

U zajednici sa srbskom-komunističkom bra-
ćom.

Uz zadaću i cilj: Pokrasti, kompromitirati i
uništiti Hrvatsku, istrijebiti hrvatsko nacio-
nalno biće, gdje je i kad god je to moguće.

Temeljito, do kraja.

Čak i u Lori. Na čelu s Mladenom Bajićem.

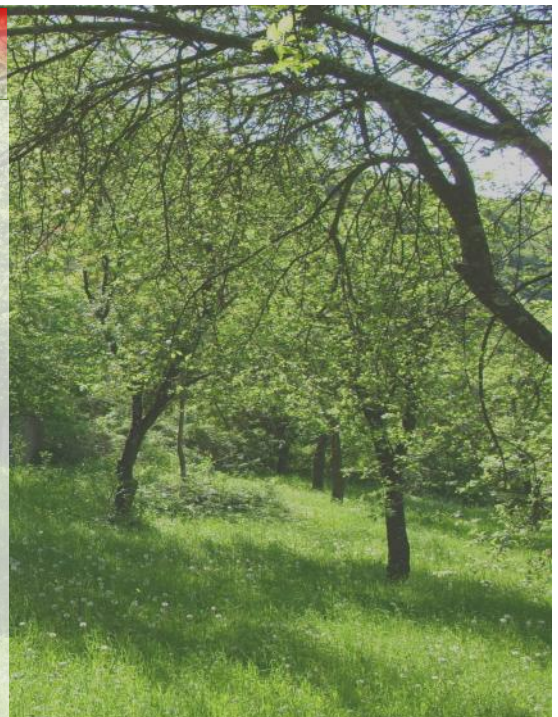
Uz Radka Mladića i Savu Štrbca.

S hrvatskim novcem do zaklona Radku Mladi-
ću.

Mladene Bajiću vrati nam maznutu hrvatsku
baštinu!

SADRŽAJ

Crvena petokraka zvijezda na kapama Radka Mladića i Mladena Bajića ..	2
Diana Majhen: Podivljali pravednik Josipović.....	5
Đivo Bašić: Prikaz nove knjige: dr. sc. Tomislav Dragun: "Štefan Füle & 40 Jaranen", I. knjiga (1)	7
Mate Ćavar: Srpska pravoslavna crkva je nacistička organizacija!.....	11
Akademik Josip Pečarić: Haaškom Tribunalu	12
prof. Žarko Marić: Jugo Novi list i srpski Majn Kampf.....	13
Don Ivan Grubišić: Hrvatskom vladaju idioti!	14
Milan Katić: "Lisinski": Prvi hrvatski slikopis (2)	15
Enes Midžić: Prebiranje po filmovima hrvatskog slikopisa (2)	19
Đivo Bašić: Boškovićeve točkasta teorija	25
"Borci za Hrvatsku" (2).....	22
Dr. Ante Pavelić: Jedna deputacija (2)	23
Sveti hrvatski savez (4)	25
prof. Vladimir Ćorović: Šumadinci pod vlašću novokomponovanih biznis-srba	26
Mile Boban: Hrvatska i Ustaštvo (8)	27
Dr. Mile Budak: Bazalo (57. nastavak)	29
Josip Badalić D.I.: Božji pustolov (23. nastavak).....	31

Pozivamo Vas

na komemoraciju povodom 66. obljetnice Hrvatskog križnog puta uz grobnice u **Crngrobu kod Škofje Loke**.

U nedjelju **29. svibnja 2011.** u 11.00 sati u crkvi Marijinog uznesenja održat će se spomen-misa za poratne žrtve Crngroba.

Sv. misu predvodit će starološki dekan i župnik župe Stara Loka dr. Alojzij Snoj.

Misno slavlje svojim zanosnim pjevanjem uzveličat će pjevači udruge "Hrvatska baščina" iz Zagreba pod ravnateljstvom maestra Tomislava Čekolja i uz orguljašku pratnju akademske glazbenice Darjane Blaće Šoljat.

Nakon sv. mise održat će se molitva uz križeve koje su postavili slovensko i hrvatsko društvo za uređenje grobova 2001. godine.

Program komemoracije:

- 11.00: Spomen-misa
- 12.15: Procesija s blagoslovom križeva i polaganje vijenaca
- 13.30: Domjenak za uzvanike i druženje s gostima iz Zagreba i hodočasnici

Vabimo Vas

na komemoraciju ob 66. obletnici Hrvaške križne poti ob grobiščih v **Crngrobu** pri Škofji Loki.

V nedeljo, **29. maja 2011.** ob 11.00 uri bo v cerkvi Marijinega oznanjenja spominska maša za žrtve crngrobskih poveljnih pobojev.

Sv. mašo bo vodil starološki dekan in župnik župnije Stara Loka dr. Alojzij Snoj.

Mašno slovesnost bodo s svojim zanosnim petjem povečali pevci združenja "Hrvatska baščina" iz Zagreba pod taktirko maestra Tomislava Čekolja in ob orgelski spremljavi akademske glasbenice Darjane Blaće Šoljat.

Po sv. maši bo molitev ob križih, ki sta jih postavila slovensko i hrvaško društvo za urejanje poveljnih grobišč leta 2001.

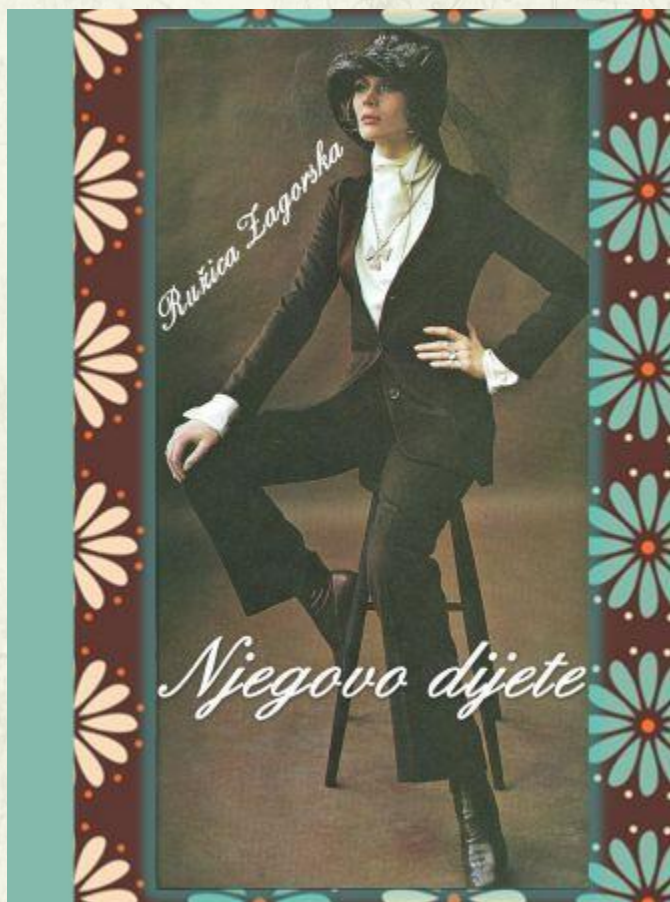
Program komemoracije:

- 11.00: Spominska maša
- 12.15: Procesija z blagoslovom križev in polaganje vencev
- 13.30: Pogostitev povabljenecv ter druženje z gosti iz Zagreba in romarji

Hrvatska knjižara

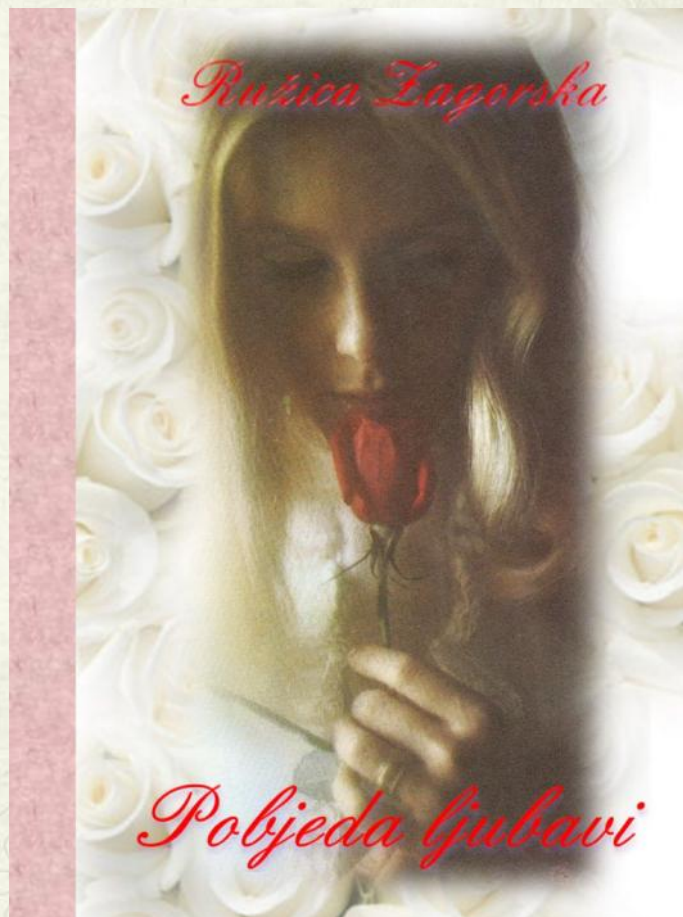
internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

Ružica Zagorska:
Njegovo dijete

Ružica Zagorska:
Pobjeda ljubavi

Pobjeda ljubavi

PODIVLJALI PRAVEDNIK JOSIPOVIĆ

Diana Majhen, Zagreb

Čitam dramatični naslov u poznatom udboma-fijaškom glasilu po imenu Jutarnji list: "Josipović zbog Polančeca sazvao sjednicu Vijeća za nacionalnu sigurnost: Na udaru su same osnove ljudskih prava."

Navodno, sve u svezi medijskih optužbi Damira Polančeca protiv ravnatelja policije Olivera Grbića i dojučerašnjih stranačnih suradnika koji su ga u međuvremenu zbuksali u zatvor. Kako kaže Polančec, ravnatelj policije se umjesto svojim poslom bavio politikom pa je zlorabljao svoju dužnost u interesu vladajuće stranke, a protiv oporbe, pri čemu je sugerirao vladajućim političarima da pišu anonimne prijave protiv oporbenih političara.

Ako je to istina, onda je to sramotno. Ali, Josipović? Ali, Vijeće za nacionalnu sigurnost? Pa nije li to ono državno (ili paradržavno) tijelo koje je upravo taj isti Josipović uz pomoć svoje udbaške subraće iskoristio u vlastitoj predizbornoj kampanji kada je angažirao (ili bolje reći, kada ga je udbaška klika čiji je on kandidat u stvari oduvijek i bio zaštitila) Perkovića juniora da se kao državni dužnosnik i savjetnik za nacionalnu sigurnost tadašnjeg predsjednika direktno protuzakonito angažira u izbornoj kampanji za izbor Predsjednika Republike?

Bila je to tzv. nulta afera druga Josipovića koja nakon izbora planula u medijima i vrlo brzo bila zataškana od strane istih medija. Sigurno se sjećate, Josipović se posebno zahvaljivao Sašici Perkoviću da je ovaj zaustavio širenje laži o njemu u kampanji, te je spominjao čak i nekakvu provalu u svoj stan. Naravno, nikad nismo doznali na koji je način jedan savjetnik Predsjednika Republike bio u stanju spriječiti "širenje laži", po kojoj zakonskoj osnovi, po čijem nalogu, koje je sve resurse koristio i koje je sve zakone u toj nedemokratskoj raboti prekršio. Nikad nismo doznali ni koje su "laži" bile u pitanju, tko je ustanovio da su to zaista laži, a ni mehanizme koji su omogućili uplitanje državnog špijunskog miljea u predizbor-

nu kampanju. Doduše, uspjeli smo doznati to da veliki pravедnik Josipović, taj bard pravne države i vladavine prava, taj rodonačelnik striktnog poštivanja demokratske i pravne procedure nije prijavio fantomsku provalu u stan policiji, nego ni manje ni više Uredu tadašnjeg predsjednika, a da se na istom slučaju nije angažirao neki inspektor u nekoj policijskoj upravi, nego Savjetnik za nacionalnu sigurnost Predsjednika Republike, kao i Vijeće nacionalne sigurnosti.

Kao što je rečeno, na navedenom je sve i ostalo. Naši vrlo istraživački novinari su o navedenoj situaciji vjerojatno doživjeli spisateljsku blokadu, ili su možda ocijenili da javno izrečena činjenica od strane novog Predsjednika Republike da ga je na vlast doveo obavještajni milje kroz grubo kršenje zakona, Ustava i svih mogućih demokratskih uzusa nije vrijedna izvješćivanja javnosti. Kako bilo, nakon Mesića predsjednik je postao Josipović, i sve je ostalo po starom.

Predsjednička politika je ostala ista, ključni savjetnici su isti, pričanje gluposti je isto, predsjednik je i dalje uglavnom dobrodošao samo u Bosni i Srbiji, većina državnika u Europi i dalje s njim ne želi imati posla, iz Njemačke su ga izbacili naglavačke, tijekom posjeda SAD-u Obama za njega nije imao ni 5 minuta vremena itd. U biti, jedina promjena koju je Josipović iskreirao u odnosu na Mesića je približavanje Miloradu Dodiku i Republici Srpskoj.

Što na to veliš burazeru?

No, da se vratimo na tekuću problematiku. O čemu se zapravo radi, tko s kim, tko protiv koga, tko koga, i koliko puta?

HDZ je lopovsko-lopovska stranka koja uglavnom krade, vara, laže i mulja, isključivo u svoju korist. Obzirom da su pokrali sve što su mogli, odlučili su sve karte baciti na ulazak u EU kako bi im se otvorila lova iz EU fondova za nastavak pljačkanja. Zbog EU su bili prisiljeni žrtvovati par vlastitih pijuna i potrošenih igrača koje su zatvorili zbog pljačke i korupcije, a pošlo im je za rukom za puno toga optužiti nekadašnjeg šefa Sanadera s kojim su godinama skupa krali i varali. Usput su osmislili i strategiju da će prvo pohapsiti vlastite igrače, a kako se izbori budu približavali uhapsiti će i par oporbenih igrača što će biti glavna tema u kampanji i nitko im neće moći prigovoriti da provode političke progone protiv oporbe, jer će ovi lako odgovoriti da su hapsili i svoje.

SDP, HNS, IDS itd. su lopovsko-lopovsko-lopovska koalicija koja također pomalo krade, vara, laže i mulja, a htjela bi doći na vlast i više krasti, varati, lagati i muljati. U biti, nema odgovor na hadezeovsku strategiju "Hapsi naše, pa onda njihove".

EU je trenutno cca 50%-tni vladar Hrvatske s

tendencijom ubrzanog osvajanja prostora, želi se riješiti sitnih kokošara koji im rovare po dvorištu kako bi sebi osigurao nesmetani prostor za nastavak kolonizacije i iskorištavanja Hrvatske.

Josipović je udbaško potrčkalo koje koristi poziciju moći kako bi ostvarilo što bolju poziciju na političko-kriminalnom tržištu za svoju ekipu. I tu treba potražiti i glavni razlog za najnoviji histerični ispad našeg Velikog pravедnika. Ne radi se o ničem drugom nego o stjecanju bodova za neku političku trgovinu, i to navjerovatnije vezanu uz zaštitu udbaša od njemačkog pravosuđa, a možda i vezanu uz što povoljnije uvjete o izručivanju hrvatskih građana u zemlje EU.

Niti je Josipoviću stalo do ljudskih prava, niti mu je stalo do pravne države. A neće ništa biti ni od nekakve sjednice Vijeća za nacionalnu sigurnost, ako iste uopće bude. Vjerojatno će se sve srediti prije iste, onako, "drugarski".

Uostalom, barem protiv Josipovića ima bezbroj mogućnosti za kontranapad. Npr., nije li vrijeme da naša vrlo policija na čelu s Karamarkom konačno otkrije tko je objavio onaj Registar branitelja?

Dragutin Šafarić: Komenda

PRIKAZ NOVE KNJIGE: dr. sc. TOMISLAV DRAGUN: "ŠTEFAN FÜLE & 40 JARANEN", I. KNJIGA (1)

Knjižnica Brlog, Knj. V, Nakladna zadru-
ga Ognjište, Zagreb, 2011, 393. str.

Divo Bašić, Dubrovnik

Dr. sc. Tomislav Dragun je zasuo hrvatske su-
dove s 200 tužbi, pa je time zaradio tužbu, ka-
ko je javila Hina 2006. godine. Stanovita tuži-
teljica je izjavila da Draguna „terete za više od
180 lažnih tužbi“, pa se nameće da je dotična
sve te tužbe morala temeljito provjeriti, a poz-
najuci hrvatsko pravosuđe, to bi trajalo otprili-
ke barem 150 godina.

U knjizi su doneseni i preslici nekih novinskih
članaka, pa se tako vidi da je dr. sc. Tomislav
Dragun, predsjednik Hrvatskog uljudbenog
pokreta (dalje: HUP), podnio 2005. kaznenu
prijavu protiv dr. sc. I. S. jer je dotični tijekom
izgradnje autoceste omogućio svojoj rodbini
protuzakonito bogaćenje (povezivanje sela Du-
gobabe, prijedlog gradnje Vučevice). Istražni
zahtjev protiv I. S. i ministara I. Š. i D. P. tere-
tio je te osobe za zlorabu položaja i izgradnju
prometnog čvora autoceste A1. Dragun veli da
su „Lenjinov čekizam, osnovno pravno nezna-
nje i zloba, te duhovna bijeda glavne odlike hr-
vatskog pravosudstva“.

Presudno važno je biti pod zaštitom (V. Š.-a i
sl. moćnika u vlasti), a tijekom suđenja i presuda
su sporedne stvari. Dragunu (HUP-u) su prišli
da „prijavljuje dužnosnike jer je nezadovoljan
odlukom Županijskog suda u Slavanskom bro-
du i odlukom Vrhovnog suda RH koji se vodio
protiv podnositelja prijave“, što govori u prilog
važnosti **tko je podnio kaznenu prijavu, a
ne zašto, protiv koga i u svezi čega**. Tako
se u RH samostalnom **pravnom subjektu**
„sudskim postupkom“ može oduzeti
„imovinska korist“ iako nije bio optužen
ni suđen.

U poglavlju „(Neo)komunističko pravosuđe:
sva prava, ali samo na - papiru“ spominje se
način da se rješenje pošalje fizičkoj osobi um-
jesto podnositeljima kaznenih prijava
(trgovačkim društvima i dr.), pa su, između

Dragutin Šafarić: Komenda

ostalog, i zbog toga podignute kaznene prijave
protiv sudaca Vrhovnog suda i dr. Čak su se
**„poistovjetile, navodno identična, kazne-
na prijava dr. sc. Tomislava Draguna, podne-
sena iz jednog razloga, s kaznenim prijavama
trgovačkih društava, podnesenim iz posve dru-
gog razloga“**. Iz toga slijedi čak da čovjeka, na
fini, riječima nerazumljiv način, **moгу prog-
lasiti gotovo ludim**.

Tako je općinska državna odvjetnica u Općin-
skom državnom odvjetništvu u Zlataru V. P.
iznijela liječničko mišljenje 2006. da Dragun
**„boluje od sumanutog poremećaja para-
noidno-kverulantskog tipa s elementima
grandioznosti te s posljedičnom nesposo-
bnošću shvaćanja počinjenog djela i ne-
mogućnošću upravljanja vlastitim pos-
tupcima, tj. nebrojivošću“**. Ne znam koja
bi „liječnička“ kvalifikacija bila razumna u oc-
jeni ljudi i društava u kojima pravni aparati i

birokratski podanici svejedno brane sustav bio on diktatura ili demokracija u prizivu svemoćućih i samovoljno ili prigodno tumačenih paragrafa.

Tako je krajem studenog 2010. odbačen istražni zahtjev protiv sudaca Vrhovnog suda RH „**koji imaju imunitet**“ jer „oštećeni kao tužitelj nije podnio dokaz da je dano odobrenje Državnog sudbenog vijeća da se provodi istraga protiv tih sudaca“. Kolo sreće unaokolo se okreće, a **ono je za nedodirljive uvijek usmjerenom ka sreći**. Za suce vrijedi i ono „**načelo nepogrješivosti**“ iako svi znamo da su ljudi nesavršena bića, te da je nepogrješivost zapravo božja domena (ili recimo da nije ljudska, tako da to mogu razumjeti i ljudi koji ne vjeruju u Boga). Dragun (HUP) smatra da takav „postupak“ sudaca Vrhovnog suda RH „nije slobodno sudačko uvjerenje, jer **nezakonitost ne može biti sudačko uvjerenje, nego smišljeno kazneno djelo**, dotično smišljeni zločin, ponašanje suprotno odredbama čl. 29. i 31. Ustava RH, te čl. 6. t. 3. d. i 7. Europske Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda“.

Tijekom istrage Dragun je „shvatio da mu se stavlja na teret“ da je „**poticao (nagovarao) neke osobe na kupnju trgovačkog društva 'S. D. - Z. o.', a za M. K.**“. Nadalje, smatra da **to nije kazneno djelo**, „jer je trgovanje dionicama standardni poslovni zahvat, a poticanje na njega nije kazneno djelo utvrđeno Kaznenim zakonom RH“, te **M. K. nije blešav i nije mu potrebna pomoć jer se on „itekako nakupovao trgovačkih društava“**.

Nakon odbačene kaznene prijave uslijedilo je podnošenje istražnog zahtjeva Istražnom odjelu Županijskog suda u Zagrebu, ali onda slijedi ona **famozna formulacija da je istražni zahtjev „nerazumljiv i iz njega se jasno ne razabire što se osumnjičenoj [sutkinji Vrhovnog suda] stavlja na teret“** (po čl. 71. st. 2. i 3. ZKR-a). Potom slijedi mogućnost ispravka podnesenog istražnog zahtjeva uz točno

naznačen činjenični opis kaznenog djela. Drugim riječima, **nekonkretnost navođenja manjkavosti istražnog zahtjeva** iako je podnositelj precizno iznio tvrdnje i time omogućio „izričitu obvezu istražnog suca utvrđenu Zakonom o kaznenom postupku“.

Čitač (pri)daje razumljivost i jasnoću nekom tekstu, a takav je, ovisno o konkretnoj situaciji, i on sam. Dragun **razložno ukazuje na proizlazeću „strogo usmjerenu postboljševičku ustrojbu hrvatskog pravosuđa“** definiranu od 1991. pa nadalje. Rješenje je i danas zadivljujućom boljševičkom praksom doneseno prije podnesenog istražnog zahtjeva po „**unaprijed pripremljenom šablonu**“. **Usvojena žalba jedanput može biti usvojena, a drugi put neosnovana!** Za predmetni kazneni progon činjenice ne vrijede ako nema suglasnosti Državnog sudbenog vijeća i tutora V. Š. Susljedno Dragun zaključuje: „Kadija te tuži, kadija ti sudi“.

Prijava podnositelja može, naravno, biti okarakterizirana kao „nevjerodostojna i nepodobna za postupanje“. Sada slijedi **ono najvažnije**:

„Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta nije ovlašten kontrolirati pravnu osnovanost sudskih odluka niti vršiti nadzor sudskih predmeta u tom smislu. Sukladno čl. 121. st. 2. Ustava RH

Dragutin Šafarić: Komenda

i čl. 8. st. 2. Zakona o sudovima (NN, br. 150/05, 16/07, 113/08 i 153/09) suci ne smiju biti pozvani na odgovornost za izraženo mišljenje pri donošenju sudske odluke. Odluku suda smije mijenjati i ukidati samo sud u čiju nadležnost spada predmet i to u postupku propisanim zakonom (čl. 6. st. 2. Zakona o sudovima)“.

Razumijete li ovu **jednostavnost zakonitosti** izrečenu ponešto složenim izričajem da ipak **netko nedodirljiv mora postojati da bi mogao odlučiti o (ne)dodirljivosti većine drugih ljudi, pravnih osoba i pojedinaca?** Onda se prijaviteljima „skreće pozornost i na čl. 6. st. 3. Zakona o sudovima, prema kojem je **svatko u RH dužan poštivati pravomoćnu i ovršnu sudsku odluku i njoj se pokoriti**“. Zašto se ovrhe ne vrše npr. nad bankama ili možda fizičke i pravne osobe nisu jednake pred zakonom? Znači, **fizička osoba može bankrotirati, a banka gotovo uvijek svoje poslovanje može pokriti papirnatim maknacijama**. Nije li nekom slučajnošću državu strah od vlastite (is)pravnosti i „(ne) funkcioniranja institucija“? Sada bi se znači svim tim odlukama morali (simbolično) klanjati u duhu starih orijentalnih despocija kada su se ljudi svojim vladarima klanjali tako što su im se prostracijom/proskinezom bacali pred noge.

Dragun upozorava da **suci ne mogu biti izuzeti od kaznenog progona**, te veli da oni nisu „svete krave“. Tako bi zamjenica ravnatelja USKOK-a „morala znati da je za određene sudske postupke protiv sudaca **uvjet upravo njihova osuđujuća presuda**“. Tako konstatira da kao većinski vlasnik (dionica) trgovačkog društva „nije nikada, ni u kojoj prilici ovlastio-opunomoćio“ RH u smislu zastupanja „u odnosu na dotičnu“ imovinu.

U svezi odluka I. P. šefovi banke imali su golemo povjerenje, a u određenom „izvješću se čak navodi kako je 'P. bio glavni S. savjetnik koji je i osmislio osnivanje sestrinske tvrtke H. A. A. Bank Consultants'.“ Ovo je navedeno u poglavlju „**Mehanizmi krapinskog pračovjeka**“. Kako je to uobičajeno, problematika današnjice isprepletana je jezivošću prošlosti. Dokumenti o partizanskim zločinima u Maceljskoj šumi 4./5. lipnja 1945. govore o ubojstvu 21 svećenika i bogoslova.

„U istoj jami pronađeno je 80 kostura pobijenih hrvatskih časnika i 20 prostrijeljenih lubanja svećenika i franjevac te žice kojima su bili vezani po dvojica, a svećenici i franjevci pojedinačno. ...a tamo ih je čekao komandant Vojne OZN-e Stjepan Hršak. Njega je tamo dovezao na motoru Zindapp vojni isljednik u Krapini Ivan Đurkin, koji se također priključio koloni. ...Kad su putem svećenici i franjevci vidjeli da

ne idu u Varaždin plačući su molili za milost, jer ništa nisu krivi, nisu bili vojnici nego svećenici, na što im je Hršak opsovao ustašku majku i rekao 'da će ih on sada pomilovati'. ... Nakon njega [ravnatelja i vjeroučitelja slavonskobrodske gimnazije dr. Josipa Gunjčevića] ubijao je po redu ostale pucajući im također u glavu. Putem prema jami ti mučenici odbacivali su krunice, medaljice i komadiće kordi (pasića, m. o.) da bi na taj način označili svoj posljednji put prije smaknuća. Drugi dan su te uspomene pokupila mala školska djeca i odnijeli ih u Franjevački samostan u Krapini, gdje se i danas

Dragutin Šafarić: Komenda

Dragutin Šafarić: Komenda

čuvaju kao relikvije pobijene braće.“ (www.forum.hr).

Današnji pak krapinski čovjek ima sofisticiranije alatke, ali mehanizmi nisu baš evoluirali na diku i za boljitak svijeta. Tako u spomenutom „izvješću stoji da je politički vrh Hrvatske izabrao H. A. A. banku jer je preko te banke vrtio više od milijarde dolara isisanog hrvatskog novca, koji je uz pomoć parainvesticijskih fondova ubacivan u Hrvatsku i zemlje u okruženju. Sve je to rađeno dogovorom između I. P., G. S. i W. K. Kada se pogleda struktura vlasništva H. A. A. banke i njenih parainvesticijskih fondova i sestrinskih tvrtki, vidi se da oko 60-70% kontrolira manja grupa ljudi uglavnom ratnih profitera bliska I. P., a koja se obvezala na p-ski zid šutnje i prodavanje magle“. Nadalje, „Tuđman je odobrio projekt I. P. baziran na Tuđmanovoj ideji o 200 obitelji koje bi vladale hrvatskom imovinom te je P. ušao u detaljnije pregovore s J. H. i H. A. A. bankom uz posredovanje W. W., I. J. i I. S.“ (Nacional, Zagreb, 3. kolovoza 2009.).

„Možda je Tito i bio u pravu kada je rekao da se ne treba držati zakona kao pijan plota, ali nije poznao Š. doktrinu prema kojoj su svaki zakon i svaki plot dva elementa sasvim dovoljna za trajno opijanje vlašću, ovisnost koju ne želiš prepustiti tek tako“. (www.dragovoljac.com).

Dragun upozorava da je Hrvatska već imala nagodbe s Arpadovićima, Habsburzima, Kara-

dorđevićima, a moguća je još jedna s EU koja je pred hrvatskim vratima. Kao predsjednik Hrvatskog uljudbenog pokreta, Dragun (HUP) je 7. listopada 2010. Europskoj komisiji, MUP-u, Državnom odvjetništvu RH i USKOK-u uputio zahtjev za obustavom pristupnih pregovora između EU i RH. Tako Dragun (HUP) upozorava da je tijelima EU poznata činjenica da RH „ne prožima prolazna, privremena, neznanjem i omaškom izazvana, korupcija i sporo pravosuđe, nego svjesna izvedba, svjesno postavljenog zločinačko-pljačkaškog plana, definiranog i stavljenog u pogon trenutkom raspada Jugoslavije i njenog komunističko-boljševičkog sustava“ kojeg su aktivirali i vodili članovi „Tajnog komiteta (Dr. F. T., I. R., J. M., J. B. i Dr. D. B.)“.

Još krajem srpnja 2007. HUP je podnio Državnom odvjetništvu RH kaznenu prijavu „protiv aktera kuponske privatizacije (M. K., S. H., J. M., M. H., D. O., G. E. i J. A.), u kojoj su teško (na desetke milijardi kuna) financijski oštećeni RH, odnosno njeni (posebno siromašni) građani iz društvenog sloja branitelja i ratnih prognanika. Dotična kaznena prijava je ignorirana“, te obnovljena (ponovljena) početkom listopada 2010.

Tako HUP konstatira da je sadašnji „hrvatski državni vrh izrastao iz jugoslavenskog boljševičko-komunističkog sustava, ustrojem od Tajnog politburoa (Dr. F. T., I. R., J. M., J. B. i Dr. D. B.), zajedno sa svojom gospodarskom polugom i poslugom ('Skupina Hennessy': A. T., F. G., M. A., M. V., Ž. Č.,...), inače 'premazan svim mogućim antidemokratskim mastima', vrlo je vješt u simuliranju situacija i namještanju prividnih zbivanja, koja zamućuju promatračke poglede na realne prilike i stanja“.

...“Stječe se dojam“ - nadodaje Dragun - „koji kao da govori, da predstavnici EU zastupaju ista ona stajališta i podupiru iste one ljude, koji su desetljećima - nakon završetka Prvog i Drugog svjetskog rata - držali utamničen hrvatski narod, a protiv čega se je on tako uporno i ustrajno, na kraju uspješno, borio sve te u zlu prohujale godine“.

SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA JE NACISTIČKA ORGANIZACIJA!

Mate Ćavar, Zagreb

SPC se za vrijeme srpskih vladara Nemanjića pretvorila u Svetosavsku crkvu Rastka Nemanjića kojega su nazvali sveti Sava. I praktično od tada se ova Crkva pretvara u nacističku organizaciju idejnih osvajača svih oko sebe.

To posebice dolazi od izražaja u XX. stoljeću, kada Srbija izaziva Prvi balkanski rat 1912. a odmah 1913. i Drugi balkanski rat. Prvi i drugi bili su sukobi Srbije s njenim pravoslavnim susjedima Grcima i Bugarima.

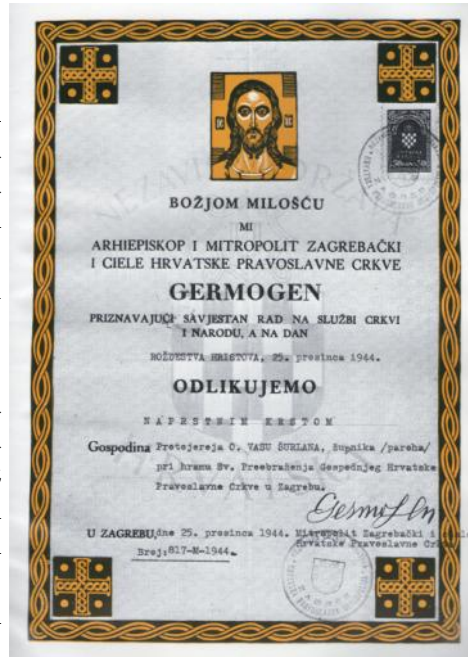
No, 1914. Srbija, potporom antinjemačkih snaga u Europi, izaziva Prvi svjetski rat, atentatom u Sarajevu na prijestolonasljednika Ferdinanda. Tako smrtni hici Gavriela Principa, srpskog atentatora, pokreću lavinu ratnih sukoba država Europe. Nakon poraza sila osovine Njemačkoj se nameću užasne ratne reparacije zbog kojih je izbio Drugi svjetski rat.

Zamislimo se nad tim da je tek 2011. godine SRNJ isplatila posljednju ratu tih reparacija od 70 milijuna eura.

Krajem XX. stoljeća Srbija pokreće nove ratove protiv svih nesrba u jugotvorevini stvorenoj poslije Prvog i Drugog svjetskog rata od istih snaga. Među svima napadnutima, Srbima je bio cilj uništiti Hrvate. Poznata im je ona kanibalska koračnica "Druže Slobo šalji nam salate bit će mesa klat ćemo Hrvate!". To još u povijesti nitko nije pjevao nikome osim Srba Hrvatima.

Niti jedan drugi narod Srbima nije bio velika ratna prepreka.

Sve do 1922. u hrvatskim zemljama je bilo pravoslavlje istočnog obreda grkokatoličko, dok iz Beograda svi pravoslavni nisu bili proglašeni pripadnicima SPC. Od onda potječe ona velikosrpska krilatica "Svi su pravoslavni u Jugoslaviji Srbi, a svi Srbi moraju živjeti u jednoj srpskoj državi". Jedino su se tome suprotstavljali Makedonci kao i Crnogorci, ali bez uspjeha. Na SPC počiva veli-

kosrpska agresija na sve pravoslavne kao i katolike kada su Hrvate proglasili pokatoličenim srpskim plemenom.

Tu je leglo svih zala na balkanskim i ovim pribalkanskim prostorima.

Tijekom Domovinskoga rata srpski patrijarsi i popovi blagoslivljali su i poticali zločinačku SANU-Memorandumsku agresiju i njezine Arkane, Šešelje, Draškoviće, Dragane i svekolike im zločinačke postrojbe. Uoči hrvatskih oslobadajućih bljeskovito olujnih ofanziva srpski patrijarsi stalno hodaju okupiranim predjelima i huškaju Srbe na obranu "otadžbine".

Tako i u najnovije vrijeme ponovno

huška Srpska svetosavska crkva, novim Načertanijama, SANU-Memorandumima, prisvajajući hrvatske književnike kao što je Marin Držić ili Ivan Gundulić. Prisvojili su i Nikolu Teslu, koji je za sebe napisao da potječe od roditelja hrvatskog zadarskog plemstva. Čak su u Beogradu aerodromu dali ime Nikole Tesle. Da i ne spominjemo nobelovca Ivu Andrića, hrvatskog književnika iz Travnika.

O kakvoj se velikosrpskoj četničkoj organizaciji radi vidi se i po tome da SPC zagrebačkoga episkopa naziva "episkopom za Hrvatsku, Sloveniju i cijelu Italiju", gdje se nalazi i Vatikan.

Također povodom nedavnog proglašenja svetima, u Odesi, čelnika Hrvatske Pravoslavne Crkve NDH, njih dvanaest, koje su mučenički poubijali nakon sloma NDH, na čelu s patrijarhom HPC-a Grigorijem Ivanovičem Maksimovim Germogenom, sada Srbi proglašuju, da su oni pripadali SPC, koja je bila povlaštena cijelo vrijeme u titoističkoj Jugoslaviji.

Kako i ne bi kada predsjednik RH Ivo Josipović brani obnovu HPC-a u Hrvatskoj, koju obnavljaju hrvatski pravoslavci i po svijetu. Umjesto toga predsjednik Srbije četnički šovinst Boris Tadić daruje u Vukovaru zločinačko glasilo "Zenit" prve Jugoslavije gdje se Hrvatima u Zagrebu prijeti svekolikim strahotama izraza mržnje, a taj isti Ivo Josipović podiže po RH četničke spomenike,

na pokoljima hrvatskih hodočasnika. Tu hvali njihove kape kao simbole mira i ljubavi. Pri tome mu drži kandilo i predsjednik Hrvatskog sabora Luka Bebić "Bik".

Nakon ovoga svega zar nije vrijeme da se zabrani ulazak Borisu Tadiću u Hrvatsku, i zatraži ostavka Ive Josipovića na položaj predsjednika RH!

HAAŠKOM TRIBUNALU

Povodom Rasističkih Haaških Presuda izrečenih 15. travnja 2011.

Akademik Josip Pečarić, Zagreb

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve. Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma. Ne tražimo od vas da zaštitite naše građove od prekomjernoga granatiranja. Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske - Zagreba. Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla. Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne "Maršal Tito" da pucaju po stanovnicima Utrina, Travnog i Dugava. Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno sa crkvom spravnjeno sa zemljom. Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu naselju. Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika. Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo. Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, niti ubijanja, psihološka maltretiranja, i silovanja. Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji. Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane Hidro elektrane "Peruća" s tride-

set tona eksploziva. Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata. Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava. Ne tražimo od vas da čistite minska polja. Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid. Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju. Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, niti uništavanje naših netaknutih parkova prirode

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno i za to jer su sve to već ionako branili naši branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu!

Mi sve to ne tražimo od vas, jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo jedan PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve, jer vi niste bogovi, već mi tražimo od vas da nam vratite naše žive, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivice.

Mi čak niti ne tražimo od vas da oživite naše mrtve i pronadete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno, već mi tražimo od vas da nam vratite naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivice.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo ...

Mitropolit Preosvećeni Germogen prigodom ustoličenja

JUGO NOVI LIST I SRPSKI MAJN KAMPF

Prof. Žarko Marić, Zagreb

I Bogović reko biskup Mile,
izdajice zemlju preplavile.
Da je Isus među Hrvatima bio,
on večeru ne bi ni vidio,
za doručkom već bi izdan bio.

"Mama mia, zgažena istina", rek'o Ivan urednik Koncila. Ovako sam, još davno, u svojim stihovima, među javnim djelatnicima, vidio i ovu dvojicu crkvenih glasnogovornika koji su često, zbog iznošenja istine, na meti njezinih neprijatelja.

Istovremeno sam zabilježio i ove stihove.

Feral, Naco, Jutarnji i Novi,
mili Bože koji li je gori
Jugovički duh u njima osto,
levaci su 90%.

Modričkama, Lovričkama, Ivančićima, Pukanićima, Butkovićima, Latinima i njima sličnima, još davno, dok su pekli svoj novinarski zanat, vatru ispod kotla su im raspirivali hladni Dolanc-Planinc i slični nenarodni jugokomunističko zločinački vjetrovi. Istina im na tanjuru a oni u njemu vide nešto drugo.

Jedanput urezani negativni stavovi se teško mijenjaju reći će psihologija. Prokleti „mali crveni koji čuče u mnogim glavama“ (Josip Pečarić). Ali

„jugoslaveni su naš glavni problem“ (Davor. D. Lošo). Pa sram ih budi, zar im nije dosta zla i krvi koju je proizvela njihova imenjakinja, pa je žele još. Jugoslaveni su gori čak i od četnika. Četnik je pošten četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik zabilježio je gore spomenuti akademik Josip Pečarić.

Bile njihove pisanije u funkciji kakti pošteno jugoslavenskih ili monarho memorandumskih interesa, za Hrvatsku i Hrvate ga dođe na isto. Potražite u knjižnicama knjigu „Srpski Majn kampf“ koju je nedavno u Vukovaru pred kamerama Boris Tadić poklonio svom hrvatskom

prijatelju DUDEKU koji poklon je bio u funkciji obnove Versajske geografije, a koju vijest su naši medijski versajeveci ljukavo prešutili.

Povod za ovaj tekst bio je najnoviji napad na urednika Glasa Koncila, čiji komentari u mnogo čemu slične na komentare urednika Živka Kustića iz mračnih 70-tih godina, kad je njegovo zlatno pero jedino svjetlucalo u tadašnjem jugokomunističkom mraku.

Oči novinara iz gore spomenutih hrvatomrziteljskih obitelji, raznoraznih Bajrušija, Stajčića, Modrička i Lucića, u sudaru sa Miklenićevom svjetiljkom zaslijepe a usne zapjene, pa iz tako stvorene kritične mase, na sve strane frcaju laži, podmetanja, uvrede i slični bizantski prostakluci. „Amoralno smeće, glupo pisanje, psihopatološke poruke“ (Bajruši), „U Glasu koncila se mahnita...“ (S. Modrić), „Miklenić olajava“ (Predrag Lucić) itd.

Za ovakve uvrede vjerskih prvaka židovi odmah traže, najmanje javnu ispriku, muslimani preko Al kaide zaprijetu terorizmom a katolici prožduru i reknu, neka im Bog oprost. Australski predsjednik ovakvima, najozbiljnije pokazuje prstom na njihovu Tunguziju iz koje su došli u Australiju. Šeks svojim saborskim crvenim kartonom zaštititi sebe, a tko će zaštititi nas?

Dok svoju dušu liječe stihovima Desanke Maksimović „Evo umreću al neću saznati jel Dubrovnik srpski il hrvatski“, ja ću spomenutim novinarima Jugolista, pardon Novog lista u

kome se objavljuje „neizmerno mnogo priloga koji su u svojoj biti izrazito anti hrvatski, anti društveni, anti katolički, anti crkveni, anti vrijednosni...“ (I.M), na njihovu kritičnu masu nabaciti stihove posvećene turbopublicisti Mati Čavaru (P.L.):

Kao razrađen motor on je sada
Cro fobistima što zadaje jada.

I na kraju jedan mali EPP. Izašao "Hrvatski pravoslavac" časopis hrvatskih pravoslavnih vjernika.

prof. Žarko Marić

HRVATSKOM VLADAJU IDIOTI

Don Ivan Grubišić, Split

Jer, ponavljam, oni koji su nas doveli u ovakvo stanje, nisu u stanju izvući nas iz njega. Oni su toliki "idioti" da ne znaju, da to ne znaju - kaže don Gubišić u otvorenom pismu.

Hrvatski sociolog i svećenik don Ivan Grubišić obratio se javnosti otvorenim pismom. Evo pisma u cijelosti:

Mnoge "naše" riječi imaju korijen iz grčkog kulturnog kruga. Tako i riječ politika i idiotizam. Dok su se u staroj Grčkoj političari bavili problemima grada i države na mudar, stručan i opće prihvatljiv način motivirani čašću, idioti su se bavili općim stvarima polisa na politikantski ili idiotski način, zbog osobne koristi.

U Hrvatskoj se posljednjih 20 godina nije događala politika nego politikantstvo ili idiotizam - bavljenje ili vođenje države iz osobnih interesa ili stranačke pripadnosti tako da je Hrvatska u potpunosti idiotizirana zemlja i država. Upravo ti nesposobni, ne mudri i nekompetentni, nepošteni su upropastili državu i njenu budućnost te je krajnje vrijeme da "idioti" odu s društvene scene, da se rehabilitira politika kao časna građanska dužnost i da dođu novi ljudi. Jer, ponavljam, oni koji su nas doveli u ovakvo stanje, nisu u stanju izvući nas iz njega. Oni su toliki "idioti" da ne znaju, da to ne znaju. Ponašaju se bahato s brojnim povlasticama kao "šeici", ali na grbači građana. Potrebna je smjena "idiota".

Prosvjednici su toga svega svjesni, iskusili su to na osobnoj razini i više nisu u stanju trpjeti taj i takav idiotizam. Žele korjenite promjene, a ne nastavak puta u provaliju. Jasno, ovaj idioti-

Don Ivan Grubišić

zam ne označava ljude s malim kvocijentom inteligencije, nego nepoštene, nestručne, podobne i poslušne. Ti nisu spremni, ako se i deklariraju kao vjernici, kad dođu u crkvu dati ni dvije kune za milostinju.

Budući da su "idioti" dugo na vlasti, umreženi su s "idiotima" u medijima i s nekim navodno moralnim vertikalama, bit će ih teško skinuti s pozicija i oduzeti im povlastice koje su sami sebi namijenili. No, narod nema

izbora - ili preživljavati kao robovi u vlastitoj zemlji ili s prosvjedima ići do kraja pa komu se "sreća" nasmiješi. U ovoj analizi samo ne znam odgovor na jedno pitanje. Jesu li veći "idioti" talibani koji ih brane ili pak "idioti" koji se s time ponose?! Kad se udruže talibani (duhovni vođe) i "idioti" na vlasti jedino gubi narod. Jer njih za narod uopće nije briga.

Potrebno je artikulirati zahtjeve prosvjednika u nekoliko točaka i to stalno isticati kao moto i parole s točnom vizijom što više ne možemo trpjeti te kakvu Hrvatsku želimo. Prosvjednicima preporučam nekoliko kratkih poruka na njihovim prosvjedima:

Dolje, bando lopovska! Dolje "idioti"! Hoćemo nove, nekorumpirane, stručne i poštene ljude! Hoćemo korjenite promjene! Tražimo popis birača i branitelja! Protiv smo pozitivne diskriminacije pred zakonom! Bez toga ne želimo izaći na izbore! Smanjiti broj privilegiranih "fotelja"! Otvarajte nova radna mjesta!

U demokraciji je narod suveren, a ne "idioti" i politikanti bilo koje stranke!

"LISINSKI": PRVI HRVATSKI IGRANI SLIKOPIS (2)

ZAŠTO JE MOTIV LISINSKOGA UZET ZA IZRADBU SLIKOPISA?

Milan Katić, "Hrvatski krugoval", Zagreb, br. 31 – 1. kolovoza 1943.

Pronaći dobar i pogodan motiv za izradbu nekog slikopisa i donieti odluku, da se taj motiv uzme u obradbu, to jest da se pristupi snimanju slikopisa, nije ni tako jednostavan ni tako lagan posao, kako to može na prvi pogled izgledati. Slikopisna tehnika ima svoje posebne zakone, od kojih se ne može ni u kojem slučaju odstupiti niti se mogu praviti neki kompromisi. Uzeti neko poznato književno djelo i preraditi ga za slikopis veoma je delikatan posao, a koliko je do sada praksa pokazala, često takav rad ne donosi najbolje plodove. Velika je razlika u tehnici pisanja romana ili kazališnog djela i u tehnici pisanja slikopisnog manuskripta. Zbog toga imadu i velike slikopisne proizvodnje čitav stožer stručnjaka, koji rade na ovom polju. Slikopisni dramaturzi, često poznati književnici i novinari, imadu u velikim slikopisnim proizvodnjama dužnost da pregledavaju i sredjuju sve one rukopise, koji bivaju toj proizvodnji ponudjeni za izradbu slikopisa. Lako je zamisliti, koliko mali postotak od tih svih "sjajnih prijedloga" dolazi stvarno u obzir, da se o njima ozbiljno razmisli. Velike slikopisne proizvodnje upravo su zasute prezirnim "genijalnim idejama" za "senzacionalne" slikopise. Ali ponajviše sve to maštanje laika svršava u uredničkom košu dramaturga ...

Hrvatska slikopisna proizvodnja možda ima tu prednost, da još nije "zasuta" preraznim prijedlozima i idejama za slikopise. Doduše, našlo se i kod nas dobronamjernih i naprednih ljudi, koji su slali svoje

"manuskripte" za izradbu ovog ili onakovog slikopisa, ali ti prijedlozi nisu mogli doći u obzir. Ako je to možda u neku ruku i prednost, da nema suviše preraznih prijedloga, ono je i jedan manjak, jer nema one gomile materijala, iz kojeg bi se ipak možda moglo nešto izlučiti.

Kako je međjutim razvitak hrvatske slikopisne proizvodnje dostigao onaj stupanj, kad se moglo pristupiti izradjivanju jednog velikog glasbenog i govornog slikopisa, nastalo je pitanje: — što da snimamo...? Koji motiv treba uzeti za prvi veliki hrvatski govorni i glasbeni slikopis ... ? Na ovo pitanje nije bilo lako odgovoriti...! Nika-

Nastaje prva hrvatska opera

Nastaje prva hrvatska opera

UDRUGA HRVATSKIH VOJNIH INVALIDA DOMOVINSKOG RATA - ČRNOMEREC

Ilica 124, 10000 Zagreb • OIB: 09503327682 • Žiro račun: 2360000-1101457656
Tel.: 01 - 37 77 380 • Fax: 01 - 37 77 390 • e-mail: hvidra.crnomerec@gmail.com

Zagreb, 24. svibnja 2011.
Naš znak: RŠ40/11

Javnosti

Predmet: Odluke sa sjednice predsjedništva Udruge HVIDR-a Črnomerec

Nakon provedenih rasprava, predsjedništvo jednoglasno donosi odluke:

1. Podržava se pokretanje inicijative omogućavanja gospodinu Tomislavu Merčepu obrane se slobode ili premještanja u Novu bolnicu - Dubrava gdje bi mu mogla biti pružena zadovoljavajuća i pravovremena liječnička skrb, obzirom na njegovo teško zdravstveno stanje. Također, podržava se ista inicijativa vezana za skupinu hrvatskih branitelja optuženih za navodne zločine počinjene u pritvoru „Lora“, a sukladno Zakonu o općem oprostui koji bi se morao odnositi i na hrvatske branitelje, a ne samo na agresorsku vojsku koju tako stavljati ih u povlašteni položaj.
2. Zahtjeva se žurna reakcija Vlade RH i nadležnih institucija u rješavanju problema branitelja Veljka Marića, ispravljanje proceduralnih pogrešaka u postupku i njegovo puštanje iz pritvora agresorske države
3. Upozorava se javnost na nemoralno i protustatutarno djelovanje ZU HVIDR-a Grada Zagreba i njihovog predsjednika Mirka Ljubičića - Švepsa te na manipulaciju članstvom koje je ostalo u sastavu te zajednice, a vezano za zaključke o ulasku u europske integracije. Ti zaključci zasigurno ne mogu predstavljati stajalište hrvatskih vojnih invalida Domovinskog rata i branitelja koji su omogućili ostvarenje istinskog povijesnog cilja hrvata, **neovisnu i samostalnu Republiku Hrvatsku**, a ne izmišljenog povijesnog cilja kojega je izrekla premijerka Kosor – ulaska u Europsku uniju.
4. Jednoglasno i slikovito izražavamo stav Udruge HVIDR-a Črnomerec spram ulaska u Europsku uniju na ovakav sluganski način koji može značiti samo novu, perfidnu političku i ekonomsku kolonizaciju, kao i uzrokovati daljnje osiromašenje hrvatske države i naroda, a osigurati boljitak samo onima koji su ju spremni rasprodati za svoje fotelje u Briselu.

Idejno rješenje vlasništvo HVIDR-e Črnomerec.

Uz poštovanje,

Za UDRUGU HVIDR-a Črnomerec
Renato Šelj, predsjednik v.r.

ko nije bilo moguće za taj naš prvi veliki rad uzeti neki sadržaj, bez ikakove stvarne kulturne vrijednosti. Dakako da hrvatski slikopis nije mogao kao svoj prvi veliki slikopis izraditi neku komediju ili neku operetu ili čak možda neku "napetu kriminalnu dramu". Možda bi takav izbor sadržaja bio dobar trgovački posao i za slikopisnu proizvodnju i za slikokaze, koji bi taj slikopis prikazivali...! Ali hrvatska slikopisna proizvodnja imade mnogo veći i uzvišeniji zadatak, a ne samo da svoje djelovanje upravlja s težnjom za što većom zaradom. Time nije kazano, da se u tom radu zapostavlja trgovačko načelo, ali je kazano, da se ono ne postavlja u prvi plan.

Nakon temeljitog razmišljanja, nakon što su preizpitane sve mogućnosti i uzeti u račun brojni činbenici i to obćenarodni, kulturni, glasbeni, poviestni i t. d. donesena je odluka, da se za izradbu tog prvog našeg velikog slikopisa uzme motiv skladatelja prve hrvatske opere Vatroslava Lisinskoga!

Kad je već upraviteljstvo Državnog slikopisnog zavoda "Hrvatski slikopis" donielo odluku, da se pristupi snimanju glasbeno-dokumentarnog slikopisa "LISINSKI" mnogi su nam stavljali pitanje: "Zašto snimate slikopis o Lisinskom?" Na ovo kratko pitanje mogao bi se dati obširan odgovor.

Motiv Vatroslava Lisinskoga je za našu kulturnu poviest veoma dragocjen. Vrieme, kad je živio tvorac prve hrvatske opere, Vatroslav Lisinski, značilo je doba, kad su hrvatske preporodne težnje silnom snagom dolazile do izražaja. Ovaj motiv daje nam mogućnost da dokumentarno iznesemo činjenice, koje rječito govore o hrvatskoj kulturi i kulturnom stremljenju pred stotinu godina. Malo ima kulturnih naroda, koji mogu pred cilim svijetom dokumentarno utvrditi stogodišnji razvitak operne tvorbe! Motiv Vatroslava Lisinskoga govori nam dalje o borbenoj snazi hrvatske mladeži onog vremena, govori nam dalje o plemenitom stremljenju velike skupine idealista, kojoj je jedini cilj bio podizanje i razvitak hrvatske kulture. Odpor reakcije bio je velik, no tim sjajnija i značajnija bila je pobjeda, kad je jednog dana u starom kazalištu na Markovom trgu bila po prvi puta izvedena prva hrvatska opera "Ljubav i zloba".

Mi smo u tom radu dobro pazili da ostanemo autokritički, nismo se dali zanieti ljubavlju za samu stvar i ostali smo kod stvarnih činjenica. Nismo išli za time, da u tužnoj životnoj priči Lisinskoga učinimo iz njega nekog hrvatskog Mozarta ili Rembrandta, iako životna sudbina Lisinskoga mnogo slični tragediji Mozarta ili kojeg drugog velikana. Da ne pobudimo sličnost sa slikopisom o životu Mozarta morali smo izostaviti jedan prizor, jednu tužnu dogodovštinu iz života Lisinskoga, koja bi bila veoma slična prizoru iz života Mozarta. Stvarna je naime činjenica u životu Lisinskoga, da se on razočaran i ogorčen zakleo, da ne će više skladati, a zadnju skladbu pisao je već teško bolestan ležeći na svom smrtnom krevetu. **Ta skladba bila je "Opielo", koje je ostavio svojim prijateljima, da mu pjevaju na grobu. To je bila njegova zadnja skladba, i nju su mu prijatelji pjevali nad otvorenim grobom.** Rukopis ove skladbe je na žalost izgubljen. Ovaj zahvalni "slikopisni motiv" morali smo izostaviti, jer bi on podsjećao na sličan slučaj s Mozartom, a onda bi nam svi prigovorili, da imamo premalo invencije, i da smo "kopirali" slikopis o Mozartu.

Opat Krizmanić - Tošo Lesić

svih ... Ali kasnija pokoljenja dala su Lisinskome pravo i postavile njega i njegovo djelo na dostojno mjesto.

U slikopisu "Lisinski" vidjet ćemo, kako je nastala prva hrvatska opera "Ljubav i zloba", pod kakvim teškim okolnostima je Lisinski skladao svog "Porina"; osjetit ćemo kakova snaga bila je u tom malom, skromnom čovjeku nemilosrdno šibanom od zle sudbine.

Jedan od najvažnijih elemenata ovog slikopisa je glasba. Cijeli slikopis je protkan-izvornom glashom Lisinskoga. Imat ćemo mogućnost da na slikopisnom platnu i putem slikopisnih zvučkovnih uređaja pratimo razvitak glazbenog talenta Lisinskoga od prvih pokušaja skladanja malih pjesmica, do simfonije i opere...! U izvedbi sudjeluju uz dramske umjetnike i operni umjetnici, zborovi i veliki orkestar Zagrebačke filharmonije.

Naša je težnja bila, da kao prvi veliki hrvatski slikopis izradimo jedan takav, koji će dokumentarno govoriti o snazi i vrijednosti hrvatske kulture, a koji će po svom sadržaju i po zanimljivom tieku svoje radnje biti pristupačan svim slojevima hrvatskog naroda.

Eto, zbog toga., snimamo slikopis "Lisinski" ...!

Životni put Vatroslava Lisinskoga pun je tragičke i dramatskih obrata, pun stvaralačke dinamike i idealnih težnji. Ima trenutaka u životu Lisinskoga, kad je već izgledalo, da mu je sreća sklona i da je on blizu postignuća visoko postavljenih ciljeva. Ali tada opet stupaju u djelatnost one "tamne sile", koje su u svoje vrijeme rušile sve, što je imalo značaj afirmacije hrvatske kulture i težnje za napredkom. Bila je to borba, dugotrajna i teška, u kojoj ima mnogo i pobjeda i poraza. U izradjivanju slikopisnog manuskripta za "Lisinskoga" pridržavao sam se točnih poviestnih podataka uzetih iz pismohrana i tiskanih djela o Lisinskome (Kuhač, Antonija Kasović). U slikopisu obradjeno je samo zadnje razdoblje života Lisinskoga, zadnjih 14 godina, jer to i jest ono razdoblje, po kojemu je Lisinski ušao u hrvatsku glazbu. Slikopisna radnja prati tiek njegova života od časa, kad je on skladao prvu hrvatsku budnicu "Prosto zrakom ptica leti", pa onda prvu hrvatsku operu "Ljubav i zloba", brojne druge skladbe i konačno svog "Porina". U manuskriptu iztaknute su one protivnosti, koje su konačno dovele do sloma Lisinskoga i do trenutka, kad se on zaklinje, da više nikada ne će skladati... Reakcija je trenutačno pobiedila ...! Lisinski je slomljen... On umire ostavljen i zaboravljen od

Hedviga Banova – Lidija Dominković

PREBIRANJE PO FILMOVIMA HRVATSKOG SLIKOPISA (2)

Enes Midžić, Zagreb

Napisi o kinematografiji u NDH

Što smo mogli naučiti? **Generacije su studenata bile bez uvida u povijest hrvatskoga filma, a posebice filma iz razdoblja NDH, a javnosti da i ne govorimo.** Sredinom 60-ih godina nešto se malo o tom razdoblju moglo pročitati u dodatku Belanove knjige **Sjaj i bijeda filma**, u kojem pod naslovom **Balada o trubi i maglama** o povijesti filma piše Petar Volk.

Knjiga Marijana Mikca **Film u Nezavisnoj državi Hrvatskoj**, izašla u Madridu 1971., pripadala je proskribiranoj emigrantskoj literaturi. Zanimljivost je da Mikac mnoga imena piše samo s inicijalima, bojeći se da ne naškodi filmašima koji su nastavili rad poslije Drugog svjetskog rata. To je bio suvišan oprez. **Znalo se tko je radio, a ti su ljudi inkorporirani u novu kinematografiju, ali o tome se nije govorilo.** Taj je dio biografije uglavnom preskočen. **Knjigu nije (prema popisu literature) koristio ni Ivo Škrabalo za svoju povijest hrvatske kinematografije.** A i malo bi se tko tada usudio imati tu knjigu.

Ne računajući ni njegove napise iz NDH izgleda da se s tom kinematografijom po prvi puta temeljitije pozabavio **beogradski magistrand Aleksandar Janković** u magistarskom radu **Kinematografija na tlu Jugoslavije za vreme drugog svjetskog rata na strani okupatora** (Fakultet dramskih umetnosti, Beograd 1982.).³ Ali taj rad javnosti nije bio dostupan.

Do Ive Škrabala cjelovite povijesti hrvatskog filma nije bilo, a **kinematografija u NDH (kao i kazališni život) bila je do 1984. godina bijelo područje**, koje je prvi puta opisano njegovoj knjizi **Između publike i države**. Škrabalo ga je otvorio **kao istraživač nepoznate daleke i crne Afrike** koji je označio temeljne zemljopisne odrednice i najvažnije značajke tog područja, ljudi i vladara. No to su pro-

šla vremena na temelju kojih je tek trebalo istraživati dalje, a **samo je filmsko gradivo i nadalje ostalo nepoznato.**

Ipak 1993., u povodu Dana hrvatskog filma '93, u katalogu te manifestacije pojavljuje se tekst Vjekoslava Majcena: **Hrvatski filmski žurnal 1941-1945.** Za koju godinu piše se i o **fragmentima rada Hrvatskog slikopisa (Croatia film)**, koji su se mogli sagledati i u ulomcima iz neobjavljena rukopisa Branka Marjanovića **Zapisi i sjećanja na moj život s filmom.** Nešto se dalo zaključiti iz knjige Vjekoslava Majcena **Hrvatski filmski tisak do 1945. godine.** Fragmenti se pojavljuju i u knjizi Ante Peterlića i Vjekoslava Majcena **Oktavijan Miletić.** O jednom je kinematografskom segmentu, a radi se o tzv. obrazovnom filmu, pisao 2001. Vjekoslav Majcen u svojoj knjizi **Obrazovni film.** Međutim ni on se nije bavio cjelinom filmske građe NDH, pa ni pojedinim filmovima izvan svoje teme. Nažalost Majcen je bio **jedini sustavni istraživač filmskog gradiva koji je publicirao svoje radove**, a otvorio je neke teme koje će kapitalizirati drugi. Sami filmaši iz tog vremena, npr. **Oktavijan Miletić i Branko Marjanović**, jedva da su sami što o tom vremenu govorili, a druge nitko nije ništa ni pitao.

"Barok u Hrvatskoj" (O. Miletić, 1942.)

Bilo kako bilo, **najveći dio filmskog gradiva iz razdoblja NDH je dostupan već godinama** i bez uvida u izvornike u Beogradu, a ana-

litičkih napisa o njemu nema. Doduše pojavljivali su se napisi i temeljite analize filma **Lisinski** ⁴, a spominjao se film **Barok u Hrvatskoj** u kontekstu opusa Oktavijana Miletića te usput i **Straža na Drini zbog brončane medalje na X. filmskom festivalu u Veneciji 1942.**

Prikaz konkretnih filmskih materijala, žurnala Hrvatskog slikopisa (Croatia film), bio je 2001. godine u **sjećanjima Zorana Tadića.** On piše o žurnalima **Hrvatska u riječi i slici**, koje je početkom 80-ih **pregledavao u Jugoslovenskoj kinoteci u Beogradu.** To mu je omogućeno autoritetom Palme Katalinić, urednice Televizije Zagreb, za koju je pripremao dva filma u TV seriji **Nepokoreni grad** (1981.–1983.).⁵ Pri tome iznosi mišljenje da hrvatski povjesničari filma prije njega nisu imali prigodu vidjeti te materijale.⁶

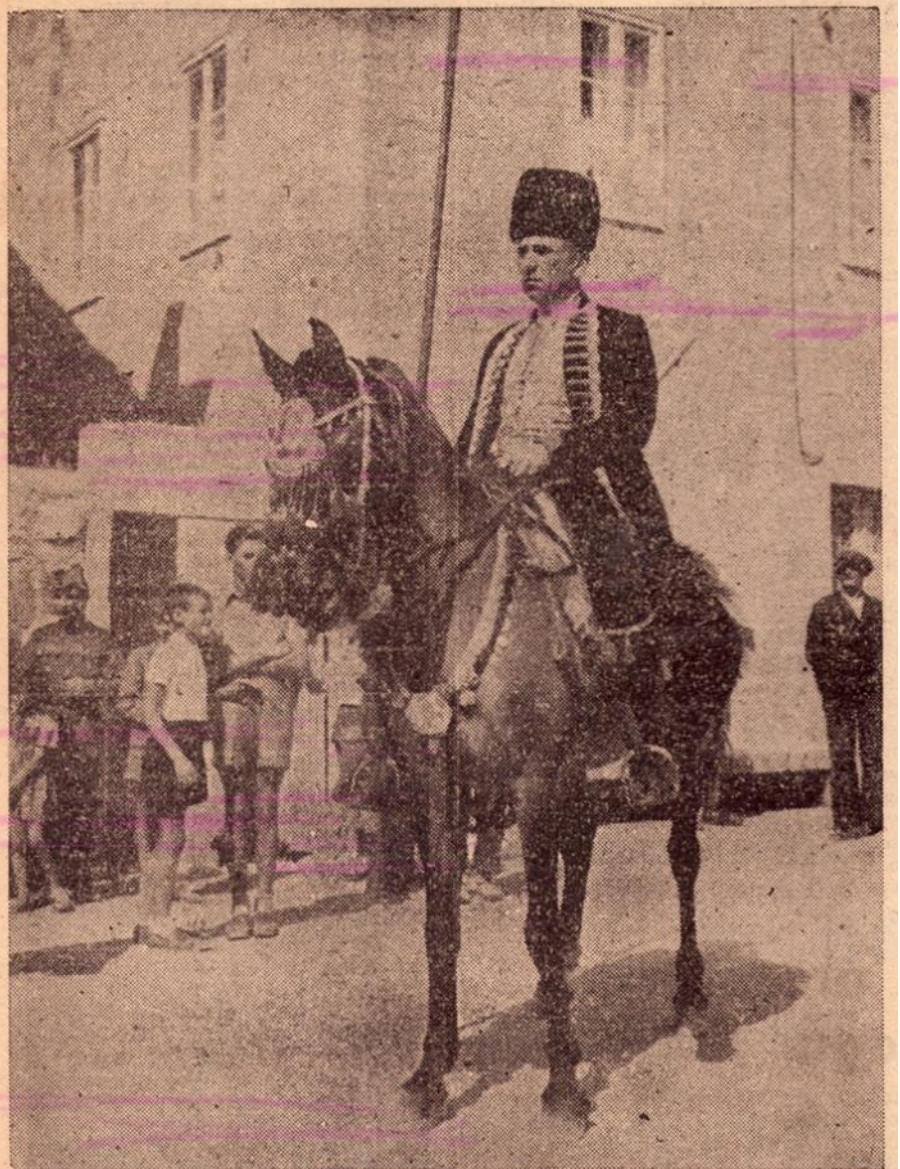
Veći napis o fondu arhivske filmske građe može se naći u katalogu muzejskih zbirki: Nataša Mataušić, **Fond filmske građe u Zbirci fotografija, filmova i negativa Hrvatskog povijesnog muzeja.** Tu se piše o dijelu filmskog fonda koji je **dugo bio skriven** i zanemaren od pisaca povijesti kinematografije. Radi se o filmskoj građi njemačke, NDH-aške, savezničke i partizanske proizvodnje te fotografijama iz tog ratnog razdoblja.

Danijel Rafaelić piše 2005. o svojim istraživanjima u bečkom filmskom arhivu, a o filmskoj proizvodnji NDH i nekim filmovima koje je snimio Oktavijan Miletić.⁷ Zanimljivo je da 2006. u Budimpešti na radionici Otvorenog društva s temom probrazbe sagledavanja socijalističke prošlosti drži predavanje o sagledavanju hrvatske povijesti kroz filmove nastale u Drugom svjetskom ratu.⁸

Nakon nekoliko mjeseci pojavljuje se i članak Nenada Polimca

Pavelić u boji iz beogradskih arhiva, o NDH-aškim filmovima u boji. Dobar dio podataka temeljen je na Mikčevoju knjizi, a članku se najavljuje i buduća Rafaelićeva knjiga **Kinematografija u NDH 1941.–1945.** Tu se spominje pregledanih **175 filmskih žurnala i 30 dokumentaraca i kratkih igranih filmova.** Poimenično je navedeno i nekoliko filmova, koji, čini mi se, nisu do sada bili spominjani: **Poglavnik i narod, Svečani dan 13. VI. 1941., Dan hrvatskog junaka, Kako se stvaraju izložbe.**

Uz prikaz filma **Kako se stvaraju izložbe** te biografije Marijana Mikca u članku se navodi da u Beogradu ne posjeduju kopiju filma **Lisinski.** No po svemu sudeći ipak ga imaju. Osim

Sinjski Alkar stoljetni simbol hrvatske junačke predaje i nosioc viteških svojstava našeg puka

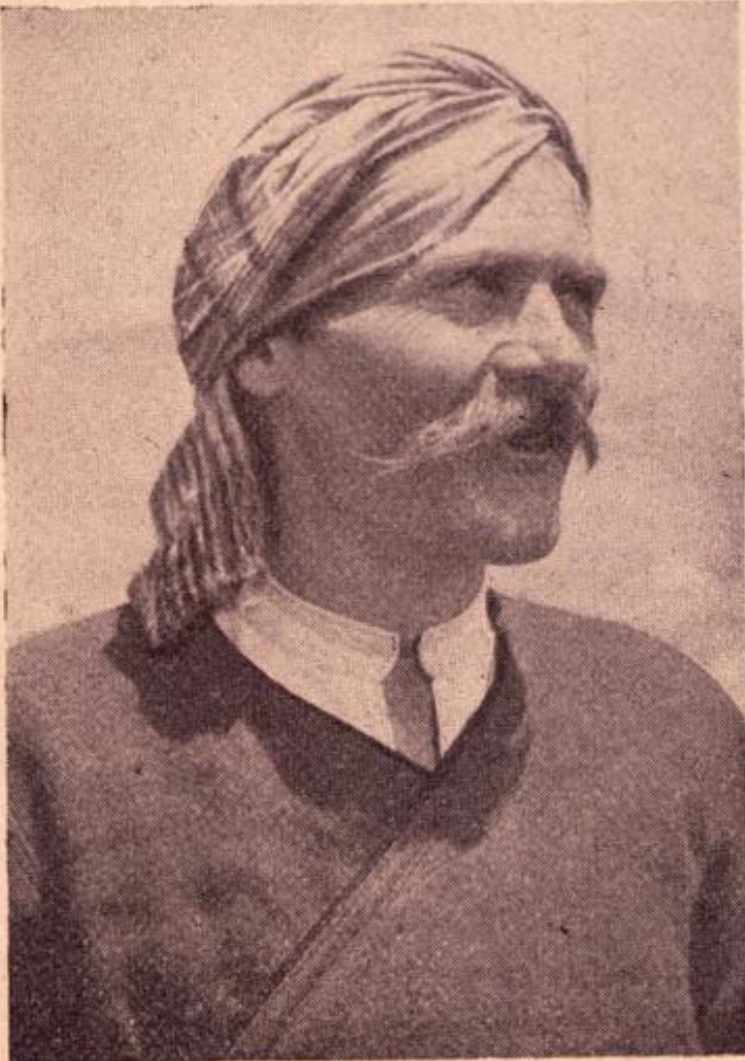
što se to može iščitati iz policijske dokumentacije, u Muzeju Jugoslovenske kinoteke u okviru ciklusa Film i Muzika za siječanj 2007. najavljeno je njegovo prikazivanje na portalu SEE-Cult.org, i to: **Biće prikazan i film "Lisinski" (NDH 1944) Oktavijana Miletića.** Očito je da je s oznakom NDH posebno obilježen jer se uz ostale filmove iz ciklusa uz godinu proizvodnje ne stavljaju nikakve oznake. Ovakvo obilježavanje preuzeto je **iz zapisnika koji su policijski službenici DSUP-a NR Hrvatske sastavili 1958. prilikom preuzimanja tog filma iz Dubrava filma.**⁹

Uz Polimčev je članak **Kolumna slikopis u pohvalu holokausta** dr. Ive Goldsteina i članak **Pavelićev film za dodvoravanje Hitle-**

ru, također s osvrtom na film **Kako se stvaraju izložbe,** koji je imao prigodu negdje vidjeti. Iz naslova članaka ostaje dojam da su taj i prethodni filmovi dobavljeni iz Beograda. Inače, film **Kako se stvaraju izložbe** detaljno je obrađen još 2000. godine u članku beogradskog povjesničara Milana Koljanina **Filmska propaganda – Uvod u Holokaust.**

I u studentskim se istraživačkim radovima počinju pojavljivati teme o propagandnim filmovima s osvrtom na NDH. Tako se na Internetu može naći rad studentice etnologije i sociologije Filozofskog fakulteta u Zagrebu Sandre Urem **Propagandni film u okvirima nacističke ideologije,** u kojem je dan "kratak pregled propagandnog filma i njegov razvoj za vrijeme nacističke Njemačke i Nezavisne Države Hrvatske".

Kada se filmovi Hrvatskog slikopisa potraže u internetskoj bazi hrvatskog filma film.hr, može se naći devet kratkih filmova pod natuknicom Hrvatski slikopis, a sam je **Lisinski** odvojeno naveden pod Hrvatski slikopis (Croatia film). **Barok u Hrvatskoj** naveden je u obje natuknice. Ni tu nema sistema, a **summa summarum, nije baš mnogo.**

Vedri bosanski seljak
(Foto: Veljko Vučković)

³ - Srđan Knežević, Uvod u istoriju hrvatske kinematografije.

⁴ - Ante Peterlić, Oktavijan Miletić - "Lisinski".

⁵ - Redatelji: Lidija Jojić, Eduard Galić, Zoran Tadić...

⁶ - Zoran Tadić, Hrvatska u riječi i slici, 1941, 1942... (Pitanja sukcesije i endehaški filmski žurnali).

⁷ - Danijel Rafaelić: Otkriven izgubljeni film Oktavijana Miletića? Filmska proizvodnja u NDH – istraživanje u bečkom filmskom arhivu.

⁸ - Visions after the Fall: Museums, Archives and Cinema in Reshaping Popular Perceptions of the Socialist Past: Perceptions of Croatian history in films made in Croatia during the Second World War (1941-1945.). Open Society Archives at Central European University, Budimpešta 25. do 27. svibnja 2006.

⁹ - Enes Midžić, O Šibenskoj luci, ratnom plijenu u limenkama i uništavanju hrvatske filmske građe.

"BORCI ZA HRVATSKU" (2)

Slikovni izvještaj o izobrazbi naših vojnika u Stockerau

Glazba: Lovro pl. Matačić

Baletna glazba: Krešimir Baranović

Trajanje: 19 minuta

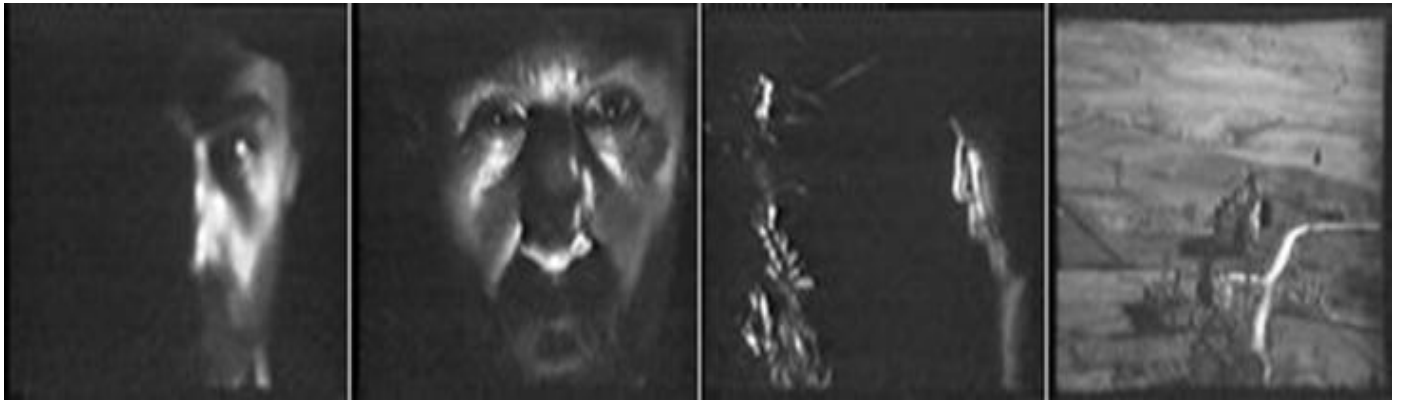
U kancelariji – 1 (srednji plan – vožnja)

Domobranski poručnik i seljak u nošnji (Grga Krmpotić).

Poručnik: Opet imamo Hrvatsku u njenoj staroj veličini. Zar ne mislite da sada trebamo i pouzdanih vojnika da podupremo snagu ove države? Strani element, komunističke bande...

Grga Krmpotić: Da, ali zašto su onda mog sina odveli u Njemačku?

Poručnik: Jer tamo možemo njega i njegove drugove u miru izobraziti. Njemačka nam je stavila na raspolaganje mjesta izobrazbe, učiteljsko osoblje, oružje i opremu. A ne smijemo zaboraviti ni veliko iskustvo njemačke vojske.

Montažna sekvenca - 2

Krupni planovi čudnih tipova. Otimanje stoke. Palež kuća. Zračne snimke opustošenih sela.

Grga Krmpotić: Da, ali kod nas pripovijedaju....

Poručnik: Ludosti kojima vi i dakako odmah nasjedate. Odakle potječu ovakve glasine?

U kancelariji - 2 (dvoplan – vožnja – bliži dvoplan, krupni plan, bliži dvoplan)

Domobranski poručnik i seljak u nošnji (Grga Krmpotić).

JEDNA DEPUTACIJA (2)

Dr. Ante Pavelić, "Hrvatska pravoslavna crkva", Madrid, 1984.

"Ja nisam nikada bio niti se osjećam Srbinom, već uvijek Hrvatom.

Rodjen sam u Srijemskoj Mitrovici od majke Hrvatice katoličke vjere i otca Hrvata pravoslavne vjere.

Živila Nezavisna Država Hrvatska!"

General-poručnik Gjuro Gruić

Glavar Glavnog Stožera

Hrvatskih Oružanih Snaga

pred partizanskim "vrhovnim vojnim sudom" u Beogradu mjeseca rujna 1945.

Od dana uzpostave Nezavisne Države Hrvatske, pa kroz četiri godine **redale su se neprestano, gotovo svakog dana, na Markovom trgu, deputacije, što ih je narod iz pojedinih krajeva države slao**, da pred državnog poglavara iznesu potrebe odnosnoga kraja ili mjesta, želje naroda, pa i pritužbe bilo kakove naravi.

Grad, selo, pa kadkada i cieli jedan kotar, odašiljao je takove deputacije, koje su izravno i neposredno, ustmeno, te želje ili pritužbe otvoreno, iskreno i s podpunim pouzdanjem i tako reći familiarno i prijateljski saobćavale. Taj je način sudjelovanja u državnoj upravi narod smatrao posve naravnim, jer je vidio i pravilno shvatio, da je posve razumljivo, da vlada, ministri i ostali državni dužnostnici ne mogu uvijek i svagdje njihovih želja izpuniti u prvim danima i mjesecima uzkrsnule države, jer nije moguće u kratko vrieme urediti i konsolidirati državnu upravu, pa da ona odmah, brzo i nesmetano funkcionira bez zapinjanja i pogrješaka, te da ne mogu u to kratko vrieme redovitim upravnim putem biti uklonjene sve manjkavosti, koje su naslijedjene od tuđjinske vlasti.

Ministri su iz početka imali i previše posla, da uvedu red u središnjim i perifernim uredima, **koji su za vrieme tuđjinske vladavine bili tako reći neprijateljski prema narodu**, i koji su bili svedeni na puka prolazišta spisa i podnesaka,

u kojima je **po srbijanskom običaju, činovnik tek napisao kratku rečenicu: "Na nadležstvo"**, i time ga poslalo dalje, a da **spisa u najviše slučajeva nije ni čitao**.

Narod je u nedavnoj prošlosti bio spoznao, da molbe, pritužbe, zahtjevi, i ini pismeni podnesci nemaju nogu, da vrlo kasno ili nikada ne stižu na pravo mjesto, a i kada stignu, da se riedko kada tko pobrine, da im bude udovoljeno. A naš narod ima i svoju staru poslovicu, koja kaže: "teško vuku po poruku", pa i zato nastoji, da svoje stvari iznese na odlučno mjesto sam i bez posrednika. On smatra, i s pravom, da na to ima pravo, a da je njegova dužnost prema domovini i državi, za napredak i boljitak nezaobilaznim putem svoj udio i svoju suradnju doprijeti.

Konačno, narod je dugo, dugo čekao i sretan je, što je **dočekao, da njegov državni poglavar nije neki tuđjin**, koji stoluje negdje daleko u tuđjoj zemlji, do koga ne može doprijeti, već u kojoj svojoj nevolji nad nepravdom tek uzdisati: "nebo visoko a car daleko", nego da se državni poglavar nalazi u njegovoj vlastitoj zemlji, u njegovoj neposrednoj blizini, čija su mu vrata uvijek otvorena i kome može svaku svoju nevolju saobćiti, svoju želju izraziti, nalazeći razumjevanja i pomoći.

**Hrvatski Državni Sabor – Otvorenje
23. veljače 1942.**

Kada se uzme još u obzir, da je hrvatski narod pod tudjinskom beogradskom diktaturom stegnao jedno desetljeće, bez da je i šapćući smio izraziti bilo kakovo nezadovoljstvo, a da ne bude svatko za svaku riječ proglašen "protudržavnim elementom" i sudjen na "robiju", lako je razumijeti, da je u svojoj vlastitoj državi objeručke i s neodoljivim nagonom **prihvatio priliku, da se izjada i da s ponosom užije slobodu**, koju nosi vlastita država.

Medju brojnim deputacijama, stiže jednoga dana i dosta brojna deputacija seljaka iz okolice Sunje. Bilo ih je oko **petdeset**. Primio sam ih kao i obično u Jelačićevoj dvorani. Nakon uobičajenoga pozdrava i rukovanja uze riječ jedan između njih i u kratko mi razložio svrhu njihove posjete. Reče, da su svi pravoslavne vjere, da se je narod od nekoliko susjednih sela dogovorio i njih k meni poslao, da mi reknu, **da su svi pravoslavci tih sela odlučili prići na katoličku vjeru**, da me zamole, da njihovu odluku odobrim i da im pošaljem katoličke svećenike, da obave taj prielaz i organiziraju u njihovim selima katoličku crkvu.

S njegovim sam razlaganjem bio ne malo iznenadjen, jer nisam nikada u životu očekivao, da bih se morao baviti sa pitanjem takove naravi, a još manje u tome odluke donositi. Nu, kako mi je bilo poznato, da se je to pitanje odmah u početku uzpostave Nezavisne Države Hrvatske pojavilo, što više, da je bilo i uzrokom i stanovitih zloporaba, bilo mi je drago, da tom prilikom mogu izravno ljudima, koji su na tome neposredno interesiram, razjasniti pravo stanje stvari, kako ga gleda i zastupa Država. I odgovorio sam im kako sliedi:

Braćo i prijatelji!

Budite uvjereni, da nema ni jednoga, pa ni najmanjega pitanja, koje se tiče naroda, a da se ne bih s njime pozabavio, i da nema ni jedne opravdane želje bilo kojega državljanina ove države, kojoj ne bih udovoljio ili se ne bih potrudio,

**Hrvatski Državni Sabor – Otvorenje
23. veljače 1942.**

*da mu pružim, svu pomoć. Nu, u ovoj stvari, moram vam reći iskreno i otvoreno, da ste, obraćajući se na mene, pogriješili put, jer je ta stvar **podpuno izvan moje nadležnosti**, te ja ne želim, a niti mogu na ni jedan način u tu stvar ulaziti.*

Vi znate, da je vjera stvar duševnosti, a ja sam ovdje za to, da promičem i štitim narodne i stvarne probitke državljana, dok vjerske stvari spadaju u djelokrug crkava i onih svietlih osoba, koje vrše visoke vjerske dužnosti. Stoga se vi u ovoj stvari trebate obratiti na nadležne vjerske oblasti, i pred njih iznieti svoje želje i svoje odluke.

*S druge strane, kao poglavar države, kao i moja vlada, te i sve državne oblasti, **smatramo sve vjere, koje zakonito u našoj državi postoje, jednakopravnim i slobodnim**, i kao takovi **nemamo nikakva interesa na tome, da vjernici bilo koje vjere prelaze na bilo koju drugu**. Dakle, kako god mi je žao, da ne mogu udovoljiti želji jednom izaslanstvu naroda, molim vas da odustanete od vašega zahtjeva, na mene upravljenog, i da se obratite na nadležne crkvene oblasti..¹*

¹ - Po brzopoteznom zapisniku

SVETI HRVATSKI SAVEZ (4)

Hrvatski uljudbeni pokret – Hrvatska domoljubna i državotvorna stranka

Pravila su pravila. Pravila se u pravilu znaju, iako se i mijenjaju. Pa, i ona izborna.

Htjeli smo preoblikovati Hrvatski uljudbeni pokret, kao udrugu, u stranku.

Nije išlo. Ministarstvo uprave nam je odgovorilo: To nije moguće. Jedno je udruga, a posve drugo stranka. Takva su pravila.

Za izbore je potrebna stranka. Nezavisni kandidati su samo iskrice, nikako cjelovit izborni nastup.

Tako ćemo uz udrugu, koja eto, silom prilika, nastavlja djelovati, morati krenuti sa strankom. Možda bi mogli iskoristiti neko od postojećih stranaka? Nu, tada se opet vraćamo na početak. Na žalost, nema niti jedne koja bi gajila kriterije o kojima sam prethodno govorio. Nada u spasonosno granitno jedinstvo, s dirigentskom palicom: "u mojoj ruci", i dalje je i te kako nazočno.

Barem zasad.

Uzmimo vlastitu odjeću, pa put.

Hrvatski uljudbeni pokret, domoljubna i državotvorna stranka, tako će biti isključivo izborno čedo. U međuvremenu, u međuzborju, ona će se – opet – samo pripremati za neke sljedeće izbore. Bit će to, dakle, kadrovska stranka, stranka koja će skrbiti o odabiru i pripremi onih, koji će nas s vremenom voditi. Bez nepotrebnih improvizacija, posebno onih častohlepnih i posve profitno usmjerenih.

Takva stranka ne treba

više od 120 članova, budući je zakonski minimum 100. U doba pak interneta, njeni članovi mogu biti diljem svijeta, tako da se i u tom pogledu ona može, bez poteškoća, prilagoditi zahtjevima suvremenosti.

U idućim brojevima "Glasnika" iznijet ćemo načela njezina rada.

Hrvatski Uljudbeni Pokret -

Udruga za skrb o hrvatskim pravicama

Udruga nastavlja, a njena glavna radna tijela su: Hrvatska Uljudbena Vlada, Časni lustracijski sud, Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata, Hodočasničko središte "Crngrob", Forum hrvatskih, bosanskih i slovenskih gospodarstvenika, Zbirka domoljubnih isprava, Dani slobodne knjige, Glasnik, internetski portal www.hrvatskauljudba.hr i internetska TV www.svakovamdobro.hr.

Dovoljno.

Udruge, stranke i drugi slični društvenu ustroji, uz predsjednika i tajnika, redovito imaju skupna upravna tijela: predsjedništvo, izvršni odbor, upravni odbor i sl.

Nezgodna je u tomu što takva tijela često imaju odlike "reda radi", te služe pokriću pojedinačnih odluka predsjednika i tajnika. U našem djelovanju uočili smo to kao nepotrebno. Udrugu može sasvim uspješno voditi zakonski propisan broj i vrsta dužnosnika. Svi ostali članovi trebaju biti radno usmjereni.

Tako, Hrvatska Uljudbena Vlada postaje mjesto dogovora i rada na općoj hrvatskoj dobrobiti, nasuprot i kritično raspoloženo u odnosu na aktualnu Hrvatsku Državnu Vladu. U svrhu hrvatskog boljitka.

ŠUMADINCI POD VLAŠĆU NOVOKOMPONOVANIH BIZNIS-SRBA

Teško je uvijek Hrvatima bilo sa Srbima. Posebno kad su Hrvati bili pod srbskom vlašću. Albancima je još gore. Ništa lakše nije Makedoncima, pa niti Crnogorcima. Nu, najteže je ipak Šumadincima. Taj drevni narod, zapravo istinski Srbi, ne smije ni dignuti glavu, kamo li reći da je narod, i to narod posve različit od onih ljudskih nakupina, koje danas sebe nazivaju Srbima. Ovo je priča o šumadijskom narodu, o Šumadincima i njihovoj čežnji za slobodom. (Ur.)

U ŠUMADIJI SU NEKAD ŽIVJELI PRAVI SRBI, SA KOJIM DANAŠNJI - NOVOKOMPONOVANI VEZE NEMAJU (7)

prof. Vladimir Ćorović: "Zemlja ŠUMADIJA hajdučka, doseljenička i pobunjenička", 1939.

Šumadinci kao vojnici

"Ovde se mora dodati da smo se mi navikli da smatramo Srbe kao neprijatelja od vrednosti. Ja sam ih smatrao i još smatram kao vojnički najjačeg neprijatelja. S malim zadovoljni, okretni, lukavi, neobično pokretni, dobro naoružani, **municijom bogato snabdeveni**, na zemljištu vešti vrlo dobro vođeni, **raspaljeni za borbu mržnjom** i oduševljenjem, dali su našim trupama više posla nego Rusi, Rumuni i Talijani". ("Uzroci našeg poraza" od austrougarskog đenerala pešadije Alfreda Krausa, str. 153.)

Onamo 'namo

Himna Kralja Nikole (Crna Gora)

Onamo, 'namo, za brda ona
Govore da je razoren dvor
Mojega cara; onamo vele
bio je negda junački zbor.

Onamo, 'namo, da vidju Prizren
Tamo je moje, doma ću doć'
Starina mila, tamo me zove
Tu moram jednom oružan proć'.

Onamo, 'namo, za brda ona
kazuju da je zeleni gaj
pod njim se dižu Dečani sveti;
molitva u njih prisvaja raj.

Onamo, 'namo, za brda ona,
gdje nebo plavo savija svod;
na srpska polja, na polja bojna,
onamo braćo, spremajmo hod!

Onamo, 'namo, za brda ona,
pogažen konj'ma klikuje Jug:
"U pomoć, djeco, u pomoć, sinci,
svetit' me starca - svet vam je dug

Onamo, 'namo, sablji za stara
njegova rebra da tupim rez
po turskim rebrim'; da b'jednoj raji
njom istom s ruku res'jecam vez!

Onamo, 'namo, za brda ona,
Milošev, kažu, prebiva grob!
Onamo pokoj dobiću duši,
kad Srbin više ne bude rob.

HRVATSKA I USTAŠTVO (8)

Mile Boban, Texas, USA

Ja sam bio odvjetnik u Gospiću, priča dr. Andrija Artuković, i bio sam u tajnoj suradnji s Poglavnikom i Ustaškim pokretom. Mojim prohrvatskim i antidržavnim držanjem ubrzo sam postao antidržavnim elementom i kao takav bio sam na udaru. To sam javio Poglavniku koji se je u to vrijeme nalazio u Zadru, jer je ovaj u to doba bio pod Italijom i pod zaštitom kao međunarodna zona. Poglavnik mi javlja da on namjerava dignuti ustanak u Dalmaciji i da ja dočekam ustaše pod Velebitom. Oni dolaze brodom iz Zadra. Tajni kanali iz Zadra (tadašnje Italije, m.op.) išli su preko profesora Ante Brkana. Moja zadaća je bila pronaći sigurno i zaštićeno mjesto gdje će se ustaše moći iskrcati, i to javiti što prije. Ja sam to mjesto pronašao i dao znak za dva sata u jutro s pet puta užeći šibicu.

Ovaj prvi u nizu revolucionarnih poteza je uspio bez ikakvih smetnji i problema; ali nikako nisam mogao shvatiti zašto ustanak u Dalmaciji, a ne negdje drugdje, dok nisam u jesen 1932. godine došao u emigraciju i s Poglavnikom o tome pričao.

Koliko se sjećam Andrija Artuković mi je pričao da je brodom iz Zadra došlo deset ustaša, koji su se razdijelili u dvije grupe, svaka po pet ustaša. U prvoj grupi su bili, koliko se Andrija Artuković sjeća, Petar Šarlija, Mile Barišić, Ventura Baljak, Stipe Devčić i Rafael Boban.

Pukovnik Mile Barišić mi je pričao 1. studenoga 1962. godine u Parizu slično, jer je bio u prvoj grupi s Rafaelom Bobanom, koji su napali žandarmerijsku postaju u Brušanima. Povlačeći se prema Zadru nabasali su na pet lovaca (kakve li sličnosti s bugojanskim ustanicima, m. op.) i došlo je do vatrenog okršaja, kojom prilikom je teško ranjen ustaša Stipe Devčić. U pomanjkanju svih potrebnih sredstava za liječenje rana, Stipino stanje se je naglo pogoršalo. Uvidjevši opasnost u kojoj se je nalazio, Stipe je izvukao ručnu bombu i stavio ju pod sebe, rekavši drugima da se udalje i da se ovako gine za Boga i Hrvatsku!

Poslije praska bombe, pokupili smo Stipine posmrtno ostatke i zakopali, rekavši: Ustaša Stipe Devčić je s nama!

Od tada se govori kada hrvatski rodoljub pogine za svoj ideal Hrvatsku:

S NAMA JE!!!,

a ne kako je to podrugljivo meni objašnjavao gosp. Jozo Bajurin u San Franciscu 1970. godine u kući Drage Novaka, da se ustaše time izruguju onima koje zakopavaju...

U daljnom razgovoru sam pitao Andriju Artukovića poznaje li Milu Barišića, na što je on odgovorio da ga pozna i da je bio dobar borac i rodoljub, koji se je samo Hrvatskoj posvetio. Andrija nije znao da je Mile živ i da se nalazi u Francuskoj i da je pri povlačenju kod Dravograda izgubio desno oko, kao i za neke druge stvari koje sam ja čuo od dva hrvatska pukovnika Crne Legije: Joze Mamića i Mile Barišića.

Ovdje ću sažeto iznijeti što mi je rekao dr. Artuković o Velebitskom ustanku, zašto se Poglavnik odlučio za ustanak u Dalmaciji.

Andrija Artuković je imao svoje poglede o Hrvatskoj kao i o svojoj sudbini glede izručenja Jugoslaviji. On nije vjerovao da će ga Amerika ikada moći izručiti Jugoslaviji za optužbe koje se ne samo **ne mogu dokazati**, nego jednostavno zato **što se ta (zlo)djela nikada nisu niti dogodila na području NDH**, za koja se mene optužuje. Ali nikada ne znaš šta nosi dan, a šta nosi noć, kaže dr. Artuković. Amerika ima svoje račune i **kada njoj bude to odgovaralo, ona će to učiniti bez grižnje savjesti**.

Dok smo sami u jednoj hotelskoj sobi razgovarali, sigurnosna služba na hodniku je stražarila. Ljubazna poslužavka nas je dvorila kavom i prikladnim doručkom. Obadvojica smo ljubomorno jedan drugoga pitali za mnoge stvari, koje su se ticale naše Hrvatske, Ustaškog Pokreta, Ličkog ustanka, NDH, rata, njegovih dužnosti u redovima hrvatske vlade, itd.

Velebitski ustanak, priča dr. Artuković, Poglavnik je odlučio izvesti u Dalmaciji kako bi

dokazao URBI ET ORBI, cijelom svijetu, da tu žive Hrvati, da su područja koja Italija sada posjeduje hrvatska područja i da su to Hrvati koji dižu ustanak, a ne neki Talijani. To je bio razlog za Talijane i razlog za Jugoslaviju da Hrvati hoće svoju hrvatsku državu odvojenu od Srbije.

Tu je dr. Andrija Artuković usporedio bugojanski ustanak, kojeg su u lipnju 1972. godine organizirali braća Adolf i Ambroz Andrić s drugim svojim suborcima, i da će taj ustanak imati dublji i veći povijesni domet nego velebitski ustanak. Ti momci su svojim ustankom povratili Hrvatskoj ono što je Tito dao svojim istarskim i dalmatinskim partizanima.

Skoro sam bio siguran da nikada više neću imati priliku vidjeti i popričati s dr. Andrijom Artukovićem. Tako se i dogodilo. Nikada više ga nisam vidio niti pričao s njim. Zato sam sa sobom ponio "hrpu" papira, ne da ga provociram s njima, nego da raspravljamo o razlozima i uzrocima koji sustavno govore protiv nas i bez nas, kako bi se mogli braniti. Dr. Artuko-

vič je bio naslonjen na stolicu na kojoj je sjedio, prigurao ju bliže uz zid, gledao mene direktno, prodorno u oči, i kazao:

"Otporašu, mi ustaše nismo crni! Nije Poglavnik crn! Nas su drugi ocrnili a među te 'druge' spadaju neki prvaci HSS, koji su iz ljubomore nabacivali i drvlje i kamenje na utase i Poglavnika, Bobana, Luburića, mene i druge i sve one koji su nešto značili u borbi za spas Hrvatske Države.

Kako sam već rekao, Poglavnik je htio dignuti ustanak u Dalmaciji koju je Italija uvijek svojetalala za sebe, tako da Ligi Naroda dokaže da područja pripadaju onome narodu koji se tu buni. Za taj Lički ustanak Italija nam se je kasnije grdno osvetila, svalivši sav fašizam na nas.

Da je za pregled poredati sve laži od svibnja 1945. do svibnja 1990., s užasom bi uvidjeli kolika je tu mržnja izražena protiv ustaša i NDH.

STARI CRTEŽ S LIKOVIMA HRVATA IZ JUŽNE HRVATSKE.

BAZALO (57. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

I Maleta je bio prema njoj veoma pažljiv, daleko više nego li su to muškarci u redovnim životnim prilikama. On je vazda imao pred očima težinu njezin stanja, pa je nastojao, da joj olakša. Kad su skupa radili na njivi, on bi svaki čas započimao s njom razgovor, mijenjajući predmet, čim bi iscrpio zalihu svoga znanja o jednom, jer ona nije nikad produživala osim, što bi najkraće odgovarala na pitanja. Kad bi je tko strani pred njim bockao il dobacio koju masnu primjedbu na račun njezina bračnog stanja - a te su česte i posve naravne, te ih nitko ne smatra uvredom! - Maleta bi je odmah uzeo u zaštitu i najokretnije odgovarao u njezino ime, dok bi se ona samo crvenila i mijenjala boje u licu. Inače mlade žene same masno odgovaraju, jer je to tako odvajkada uobičajeno i jer - nema sramotnih riječi. Sramotna su samo djela, koja su sama sobom ružna i koja je narodna predaja i običaj zabacio, odbacio i proglasio sramotnim. Kaja je to dobro znala, jer je nosila u krvi ta iskustva naraštaja i stoljeća, al nije nikad odgovarala, jer joj je duša bila previše ranjena, a rane vazda presvježe, jer nisu nikad zarasle, pa s tog nije odgovarala na šale i bockanja. Kad su mladi ljudi i žene vidjeli, da je uzalud draže, očito su razumjeli njezino duševno raspoloženje i stanje, pa je posve pustiše u miru, prolazeći kraj njezinih bolova s poštovanjem, a djelomično i s razumijevanjem. Ona je to osjetila i bilo joj je drago.

Svi su je Kresojići veoma voljeli, jer su smatrali osobitim razlogom ponosa, da se je tako priljubila njihovoj obitelji i krvi, te se ne će da odaleči ni onda, kad je posve prestao razlog njezinog daljnjeg boravka među njima. Napose su stariji to znali cijeniti, te su je nedjeljom u puku napadno opsipali svojom pažnjom i njež-

nostima. Tu je prednjačio did Perjas i njegova Barica kao najstariji pretstavnici roda i predaje, a za njima su se redali ostali skoro točno po starosti, kako je koji osjećao, da na njega prelaze obiteljska prava i obveze.

Ubrzo iza Ivanova ponovnog odlaska, u kasnu jesen, oboli i umrje za nekoliko tjedana baba Barica, a slijedećeg proljeća ode za njom i did Perjas. I on je bolovao veoma kratko vrijeme i zaspao, da se više nikad ne probudi u svojim staračkim kostima. Umro je sretan i zadovoljan, jer je ostao do zadnjeg daha priznati starješina cijele stare zajednice Kresojića. Kod ognjišta je ostavio brojnu čeljad, na čelu s unukom Pajom, a najstariji Kresojić poslije njega ostade kovač Dane, ali samo za kratko vrijeme. Činilo se, da je i Stvoritelju već bilo dosta tih krepkih staraca na tom komadiću vrleti i šikare, pa ih je redom pozivo jednog za drugim. Dane je otišao za Perjasom oko Rokove, a najstariji ostade Josip Lukičin.

On je bio dobar i mudar čovjek, no nije nikad pomišljao, da bi na njegov prešlo starješinstvo cijelog roda, pa se nije nikako znao snaći u toj ulozi. Nije se otuđio, al ga je nesreća s pokojnom Vranjicom ipak malko odalečila od ostale obitelji. Kako je ona pobjegla, njemu je pao mraz na obraz i nije se nikako mogao oporaviti, a kad je Mrkobradi i ubiše, on je posve propao u zemlju i od teške tuge i od sramote. Neko se vrijeme nije dao nikako među narod, pa dulje vremena nije išao nedjeljama ni u crkvu, samo da se ni s kim ne sastane i da ne mora razgovarati. Kad je minula prva težina tog udarca, polako se je povraćao i dolazio k sebi i prilazio drugom narodu, al je ostao vazda povučen, tih, plah osebenjak, što nikako nije odgovaralo Kresojića naravi uobće, a napose nije priličilo starješini velikih Kresojića zadruga. Ipak su ga svi pazili i štovali, pa kad bi god nastalo pitanje, koje bi se ticalo njih svih, sastali bi se oko

njega, a najredovitije na starom ognjištu. To je ostao sveti stožer, sveto žarište roda i plemana, iako više nije bio kod njega starješina. Sam je Josip pazio, da se vazda sastaju kod starog ognjišta, kad je trebalo, da se sastanu sve starješine skupa. Kad je pojedinac s njim trebao štogod razgovarati i dogovarati, obavili bi, posve naravno, gdje bi se sastali: kod Josipa u njegovoj kući, na njivi il putom na posao - gdje bilo.

Kako se Kaja nije nikako micala od kuće Kresojića, a vrijeme prolazilo, osjetio je Jocan svojom dužnošću, da ozbiljno poradi na tom, da je nagovori, da misli na svoju budućnost. Neke ju je nedjelje, poslije mise, nenapadno pozvao k sebi i pošao s njom prema Crikovnom Vrilu.

- Da malko poljudikamo - rekao joj je, smiješeći se.

- Vala ti, rode - odgovori ona, zovući ga, kako nevjesta zove čovjekova oca, jer je i Ivan tako postupao prema njemu, iako ga je zvao stricom. - I nismo već dugo divanili ovako sami ---

- Ja i Matija puno i mislimo i divanimo o tebi - govorio je Jocan tiho, srdačno i toplo. - Uprav nas duša boli rad tebe i ne more to više ovako. Ništo triba uraditi ---

- Što bi uradili?!

- Moliti plovana, da vas razvinča, a unda, kako god oćeš - odgovori Jocan glatko i jednostavno.

Unda bi bilo sve gotovo - reče ona tiho. - Ja više ne bi bila Kresojićka i morala bi otići.

- Kresojićka ne bi bila. Al ne bi morala odlaziti, ako ne bi tila - govorio je Jocan nesigurno, jer je osjetio, da pripovijeda nešto samo, da je umiri i zadovolji. Zapravo: samo da je nagovori, da pristane na razvjenčavanje. Prema tome - on nju želi i prevariti, ako nikako drugačije ne ide. A za što bi je varao? Što ona njemu smeta na Kresojića ognjištu?! Čim je ona zaslužila, da je se jedva čekaju riješiti i to baš oni, kojima

najmanje smeta, jer ne jedu iz iste zdjele, nisu ni kod istog ognjišta ni na istim njivama?!

- Meni ne triba razvinčanje --- Ja to ne ću ---

- Ne bluni, janje moje, kad si pametna. Ne moreš ti dovika tako, kad je un okrenije, kako jel! Nisi dite, a nisi ni koludrica, a nisi ni kljasta ni sakata, Bogu vala. Ne moreš i ne smiš tako, Bog će te, što tako u tutanj gubiš mladost i snagu.

- Ja to, rode, nisam izabrala. Nisam ni sanjala, da će to ovako biti, a kad mi je Stvoritelj tako ostavije, što ću mu ja?! Uvano j' ovako dobro i drugačije ne more ni biti. Ja tako mislim. I da ti pravo kažem: est mi s početka bilo do Boga teško i sramila sam se izaći među narod, a ne mogu ti reći, kako mi je bilo prid ženami. Ti sam znaš, kako svašta trokeljaju i brljaju, čemu mista nije, pa sam vaik mislila, da ću propasti u zemlju, kad bi me koja ujela za srce. Što sam mogla?! Samo sam mučala i oči pokrivala krvavim suzami. Dugo mi je tako bilo, a unda sam se i privikla. Sad mi je svedno. Nek divani, ko što oće, meni je svedno, ka da se mene ni ne tiče.

- Meni je, uprav, milo, da si se smirila, al triba misliti i na budućnost. Mlada si ti, pa ti je sad lako, al što će biti, kad ostariš, ako te Svemogućići poživi?!

- La, moj rode, o čem ti?! A što bi mi bilo kod ovakog ognjišta i u ovakoj kući?! Bit će mi bolje neg unoj, koju sataru porodi i umiranje dice! Bit ću vaik ka sam i sad, zdrava i jaka, pa da doživim devedeset godina!

E, mudrice, baš i ne će tako biti! Varaš se ti. Mi muškilji ne rađamo, pa nas vindar godine pritisnu jače neg ikakav samar magare! Ja tebi velim, a i sama moreš lako viditi. Nego, nisu dica zlo, man dobro: teško i čoviku, a pogotovo ženi, koja ostari brez svojga poroda. To ti je u starosti u kući ka šugavo prase u kočaku, ja tebi velim.

BOŽJI PUSTOLOV (22. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

U luci Ivankini nađoše skromno mjesto na lađi. Mnogo prepatiše od studenog vjetera te od šala i rujanja obijesnih mladih trgovaca. Osobito je jedan uzeo Franju na nišan, a taj će mu uz dobroćudan prijekor i smiješak:

"Zašto se tako vladate prema meni kad vas volim i želio bih vam pokazati put spasenja?"

Svetačke osvete!

Iza 14 dana vožnje uploviše u luku Sakaja s kojih 60.000 bogatih i ponosnih stanovnika. Uzalud traži kuću trgovca kojemu ih je preporučio netko, nego zbog jezika smiju im se i zlostavljaju ih. Morali su prenočiti po onoj studeni u borovoj šumici izvan grada. Sutradan nađu kuću trgovca Kude koji lijepo primi poderane i promrzle goste i nađe nekog plemića s kojima će putovati u 30 kilometara udaljeni Miako. Plemića su bolesna nosili, a ostali išli pješke. Franjo i njegovi išli su, čini se, bosu jer im se obuća raspala. Franjo je pomagao nositi plemićevu prtljagu. Njegova tjelesna izdržljivost mora da je bila izvanredna. Nutarnja radost davala mu je tu snagu. Fernandez i Bernard ne mogu da ga se nahvale.

"Nikad ga nisam vidio tako vesela kao onog dana", reče Fernandez. "Stavio je kapu ili turban

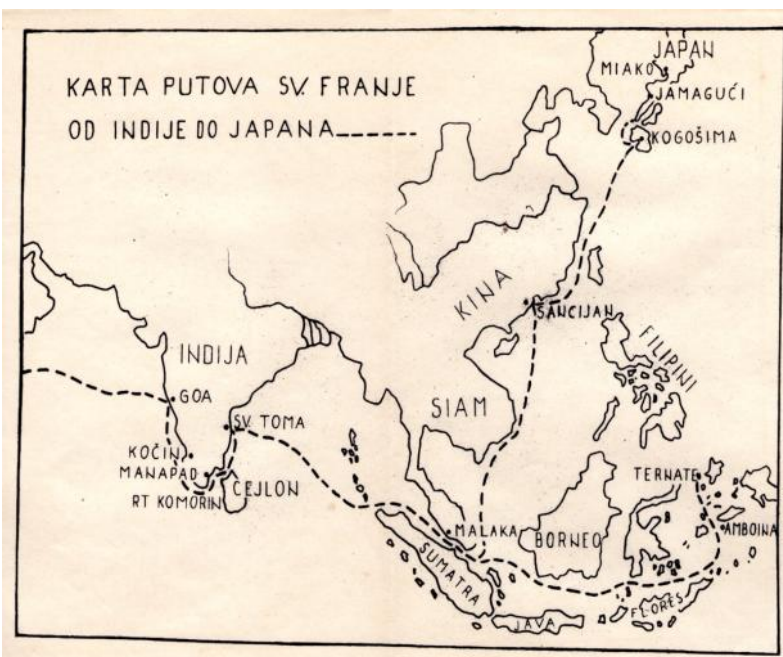
na glavu i bio pun zanosa."

A Bernard je pričao u Rimu kako je Franjo bio najveseliji čovjek što ga je ikad vidio. Poput obijesnog dječaka skakutao je iza konjanika i nosača i još bacao jabuku u vis i opet hvatao. Ta, dobri trgovac Kudo obdario ga je preporukom prijatelju u Miaku, a to je dan o kojem sanja od dolaska u Japan, pa kako da ne bude veseo! Skoro će pred tenna — sina neba, kojemu će pokazati uzvišenoga Kralja nad kraljevima, a tenno će se sigurno u svojoj mudrosti podložiti Gospodaru neba i zemlje te privesti sav svoj narod probodenim nogama Kristovima. No doskora će se pokazati da su Franjine zanosne sanje bile varka, koja će se raspršiti. Ali se ni na čas Franjo neće potužiti i misliti da ga je Bog ostavio. Njegove želje i sanje izbijale su bez prestanka iz čiste ljubavi prema Bogu, a ta je ljubav ostajala i onda kad su trešnjini cvjetovi popadali kao divno cvijeće od jednog dana na otoku Ternate.

Puki siromah

Koniši Rjusa, prijatelj trgovca Kude, primi Franju vrlo lijepo i bi mu od pomoći u svemu. Osam godina iza Franjine smrti prihvati i on kršćansku blagu vijest, a četiri godine iza njega učini isto i Kudin sin. Franjo je pokušao najprije doći u samostane bonaca i tamo propovijedati. No u poderanom odijelu i bez darova o tom nije moglo biti ni govora. On ljubi siromaštvo kao zaručnicu, no sada vidi da bi mu trebalo sjajno odijelo i bogati darovi, pa će i to upotrijebiti kad dođe pravi čas, ali za sada njegovi su darovi u Hiradu.

Stoga pokuša doći do cara, ali opet uzalud. Smiju se njegovoj siromaštini. A doznade da se o caru doduše lijepo govori u Japanu, ali on nema vlasti, nego svu vlast vrše pokrajinski daimije. A car je i siromah koji traži za audijenciju bogate darove. Stoga se Franjo iza 11 dana vraća iz Miaka lađom po teškoj studeni natrag s novom osnovom.

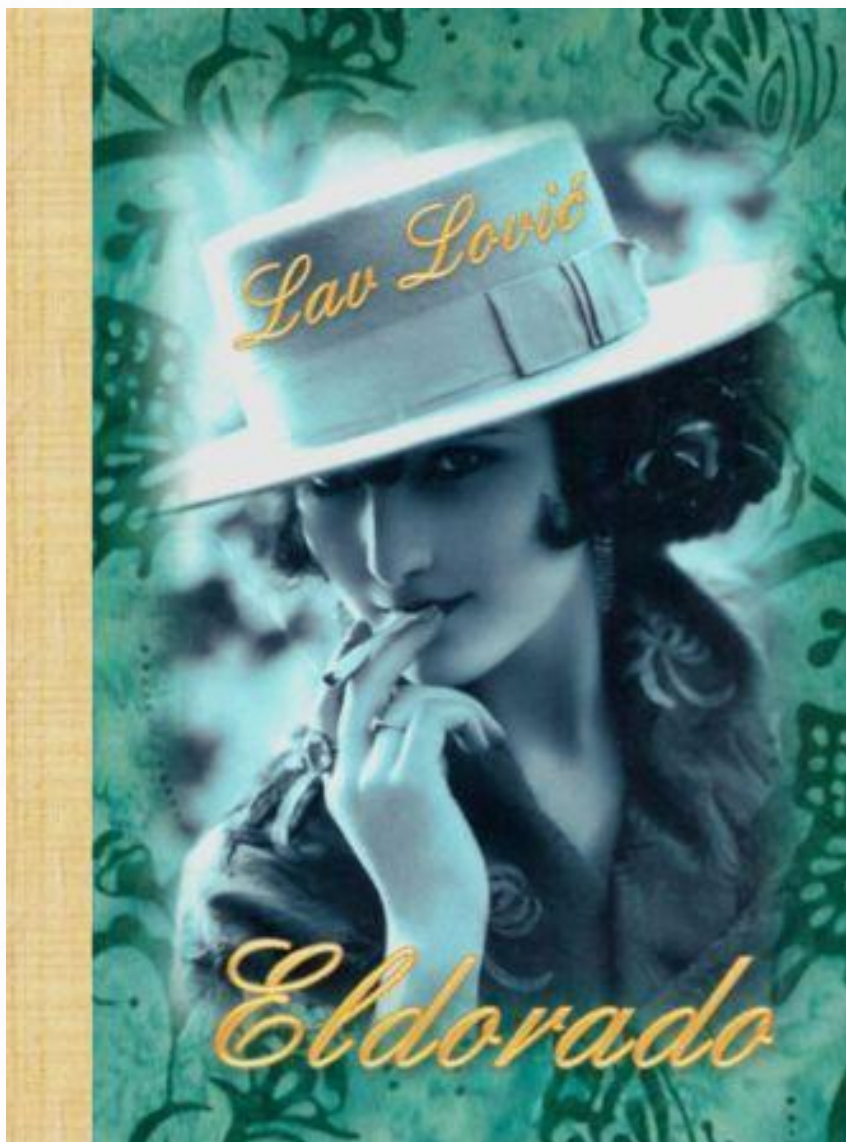

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja novo izdanje knjige:

Lav Lović: Eldorado

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković